

Păzitorul Adevărului

Din cuprins:

- Cum îți vorbește trimisul?
- Deschis sau închis?
- Selecția zeilor
- Chemare la lucru

*Publicație oficială a Asociației Religioase
a Adventiștilor de Ziua a Șaptea
- Mișcarea de Reformă*

*Anul XXIV / Nr. 1
Ianuarie - Martie 2013*

Păzitorul Adevărului

Anul XXIV / Nr. 1

Ianuarie - Martie 2013

Cuprins:

Editorial	- Ceva mai bun / 3
Meditații	- Cum îți vorbește trimisul? / 4
	- Deschis sau închis? / 6
	- Selecția zeilor / 8
Invitație	- Chemare la lucru / 12
Sănătate	- Termeni în medicină / 15
Știri	- Tineri în acțiune (Banat) / 22
	- Botez la Cluj / 25
	- Conferința Ardealul de Sud / 26
	- Seminarii de familie / 29
Experiențe de viață	- Experiența unei vieți (cont.) / 30
Sfârșit de cale	- Iuga Dina și Bejan Dumitru / 35

Colțul copiilor- Când ne este greu - / 32

Revista *"Păzitorul Adevărului"* este o publicație trimestrială editată de **Asociația Religioasă a Adventiștilor de Ziua a Șaptea - Mișcarea de Reformă**, care prezintă articole pe teme de doctrină biblică, cu scopul de a îmbogăți viața spirituală a acelor care caută să cunoască mai mult despre Dumnezeu.

Colectivul de redacție:

Marin Barbu, Nelu Iancu,
Marius Stroia, Fivi Picu,
Daniela Picu

Tehnoredactare: Daniela Picu

Imagini:

iStockPhoto,
Dreamstime

Sugestiile, propunerile
și experiențele dumneavoastră
le puteți trimite pe adresa:

Editura Păzitorul Adevărului

Str. Morii, Nr. 27

505200, Făgăraș - Jud. Brașov

Tel. 0268 213714 Fax 0268 214111

e-mail: info@farulsperantei.ro

www.farulsperantei.ro

e-mail: info@azsmr.ro

www.azsmr.ro

ISSN: 1584-269x

Ceva mai bun

Există situații în fața cărora ești tentat să spui: *mai rău nu se poate*. Uneori în ciuda rugăciunilor pentru zile senine, nori cenușii continuă să amenințe bolta cerului de deasupra noastră și toate ne merg pe dos. De ce toate acestea?

Făgăduința biblică sună: „De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.” (Romani 8:28).

Ce bine poate fi atunci când îți se întâmplă ceva rău? Când trecem printr-un necaz obișnuim să spunem: Bine că am scăpat cu viață, restul... se vor rezolva, sănătoși să fim! Dar cum apreciezi intervenția divină când nu mai este sănătate sau când vine moartea?

Cu mulți ani în urmă am încercat să consolez o persoană care suferise o pierdere, aparent de neînlocuit. I-am citat, *din inerție*, versetul acesta, fără să știu nici eu să răspund la întrebarea pe care mi-a pus-o: *Ce bine vezi tu în toată această întâmplare?* Într-adevăr, la acel moment nu vedeam nici un bine, dar am încurajat-o să se încreadă în Dumnezeu și să primească făgăduința prin credință. Este singurul mod de a-ți păstra pacea sufletească, care te ajută, chiar dacă ești descurajat pentru un timp, să eviți disperarea.

Astăzi, după câteva decenii privesc înapoi și lucrurile privitoare la „*De ce-uri*” cărora nu le-am găsit răspuns, încep să se clarifice. Cred că și persoana despre care aminteam înțelege altfel situația și nu mai are dubii asupra dreptei proceduri a lui Dumnezeu.

Moise a fost un om credincios, care și-a dedicat viața în slujba

Tatălui Ceresc. Viața sa a fost una curată, demnă, consacrată binelui, mai mult decât a multora dintre cei care pretind astăzi că slujesc Domnului. Moise nu și-a plăcut lui însuși, nu a căutat confortul și comoditatea. Chiar greșelile pe care le-a făcut, le-a făcut cu dorința sinceră de a sluji altora, de a veni în ajutorul semenilor săi.

Aflat la capătul drumului spre țara făgăduită, Moise află trista sentință că nu poate intra în Canaan. Păcatul său, doar unul, îi făcea imposibilă atingerea țintei vieții sale, țintă pentru care trudi-se din greu și asupra căreia își concentrase toate speranțele.

„Lasă-mă, te rog, să trec și să văd țara aceea bună de dincolo de Iordan, munții aceia frumoși și Libanul!”, a fost rugăciunea fierbinte, înălțată cu durere și încredere spre Cel care-L ascultase de fiecare dată.

Analizând scena, un ochi omenesc, puțin cunoscător al tainelor divine, ar putea concluziona: Cum poți să rămâi insensibil la o astfel de rugăciune? Cum poți să nu fii îngăduitor cu privire la un gest pripit al unui om care ți-a slujit cu bunăvoință întreaga viață? Cum poți să-i consideri de neiertat un păcat, care era influențat, desigur, de răutatea unui popor răsculător, neîncrezător și veșnic nemulțumit?

Dacă am fi fost contemporani cu Moise, poate că n-am fi înțeles caracterul lui Dumnezeu cum îl înțelegem astăzi, cunoscând îndeaproape ce s-a întâmplat cu servul Său în momentele ce au urmat.

Astăzi putem afirma cu certitudine: Dumnezeu a intenționat să dea o lecție poporului, să le spună din nou că păcatul cere moarte, indiferent de persoana

care-l comite. Iar servului Său, Moise, Dumnezeu i-a pregătit ceva mai bun: un loc în Împărăția Sa. Dumnezeu a considerat suficient efortul conducătorului devotat și i-a pregătit o odihnă binemeritată, în slavă, onorându-l așa cum numai un Tată iubitor o poate face.

În final aș vrea să privim problema încrederii în Dumnezeu parafrazând cuvintele Domnului Hristos din Matei 5:46,47:

„Dacă vă încredeți în Mine numai atunci când vă merge bine, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și necredincioșii? Și dacă Mă considerați drept, numai atunci când vă răspund satisfăcător la rugăciune, ce lucru neobișnuit faceți? Oare păgânii nu fac la fel?”

Dacă Îl considerăm pe Dumnezeu nu doar Stăpân al Universului, ci un Tată iubitor, interesat în fiecare moment de binele nostru, nu avem de ce să ne temem. Oricare ar fi împrejurările prin care trecem, putem spune, asemenea lui Iov: „Cel primim de la Dumnezeu binele, și să nu primim și răul?” sau asemenea tinerilor din câmpia Dura: „Și chiar dacă nu ne va scoate”, tot Lui ne vom închina și numai Lui.

Să fim siguri că orice reținere a unui lucru pe care ni-l dorim, orice pierdere, orice necaz, sunt îngăduite doar pentru a ne oferi ceva mai bun. Îi suntem recunoscători că ne-a promis o zi în care toate neclaritățile pe care viața ni le-a oferit, vor fi descifrate. Atunci Îi vom mulțumi pentru că a ales în toate situațiile cea mai bună cale pentru noi. Amin!

Daniela Picu

Cum îți vorbește trimisul?

„Căci te vei duce la toți aceia la care te vei trimite și vei spune tot ce-ți voi porunci.”
(Ieremia 1:7).

La început Dumnezeu a vorbit omului gură către gură, apoi prin profeți, prin cuvântul scris și prin intermediul Domnului Isus. În acest fel se descoperă buna intenție a lui Dumnezeu, și El continuă să ne vorbească, chiar dacă cel cărui îi vorbește primește sau respinge solia.

„Eu mustru și pedepsesc pe toți acei pe care îi iubesc; fii plin de râvnă, dar, și pocăiește-te”. Apoc. 3:19.

Primirea soliei depinde uneori de sentimentele pe care le are cineva față de trimisul care-i aduce solia și întotdeauna depinde de respectul pe care îl are față de Dumnezeu și cuvântul Său.

În experiența celor doi împărați Iosafat din Iuda și Ahab din Israel, găsim că cei

doi aveau o relație cu Dumnezeu foarte diferită unul de celălalt și de asemenea considerente deosebite față de prorocii prin care vorbea Domnul.

Chiar dacă Ahab a strâns aproape 400 de proroci, pentru Iosafat era foarte clar că nici unul nu vorbește din partea Domnului.

„Nu mai este aici nici un proroc al Domnului, ca să-l putem întreba? Împăratul lui Israel a răspuns lui Iosafat: „Mai este un om prin care am putea să întrebăm pe Domnul; dar **îl urăsc**, căci nu-mi proorocește **nimic bun**, nu proorocește **decât rău**: este Mica, fiul lui Imla.” (1 Regi 22:7,8).

Profetul Mica nu era singurul proroc al Domnului conștient și urât de Ahab, ci la fel era și Ilie Tișbitul. „Ahab a zis

lui Ilie: M-ai găsit, vrăjmașule?” (1 Regi 21:20 p.p.).

Solul care l-a chemat pe Mica i-a sugerat să-i vorbească de bine împăratului, ca toți ceilalți proroci. Ahab, uimit de răspunsul profetului, se întreba: cum de-mi vorbește de bine?!!

Oare a avut loc pocăința în viața mea!? - dar cum bine știa că nu se pocăise, a întrebat: “De câte ori trebuie să te pun să juri că nu-mi vei spune decât adevărul în Numele Domnului?”

Oare pentru noi, atunci când lipsesc muștrările în prezentarea trimisului, tindem să credem că ne-am pocăit? Apostolul Pavel ne sugerează să ne cercetăm dacă suntem în credință, dar nu comparându-ne cu oamenii - ci privind la Căpetenia credinței noastre, adică la Isus.

Astăzi Dumnezeu se folosește de trimișii Săi pentru transmiterea soliilor de avertizare și muștrare, atât pentru cei care mărturisesc a fi copii Săi, cât și pentru ceilalți.

„În timpurile din vechime, Dumnezeu le-a vorbit oamenilor prin profeți și apostoli. În aceste zile, El le vorbește prin mărturiile Duhului Sfânt. N-a fost niciodată un timp în care Dumnezeu să instruiască poporul Său mai puternic de cum o face acum, în legătură cu voința Sa și drumul sau comportarea pe care El ar dori ca ei să o aibă.” (5 T. 652).

„A sfida cuvintele Domnului, rostite prin uneltele Sale alese, nu va face decât să provoace mânia Lui și în cele din urmă să aducă nimicire sigură asupra răufăcătorului. Indignarea se aprinde adesea în inima păcătosului, împotriva uneltei pe care o alege Dumnezeu să rostească muștrările Sale. Așa a fost întotdeauna, și astăzi există același spirit”. (4 T. 185).

Atunci când trimisul este condus de spiritul Domnului Isus, el va condamna și detesta păcatul, dar va manifesta milă și considerație pentru păcătos.

Invitația Domnului Hristos este: „să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui. Să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru care nu obosește iertând”. (Ieremia 55:7).

„Cei care sunt muștrați de Duhul lui Dumnezeu n-ar trebui să se ridice împotriva umilului instrument. Este Dumnezeu, și nu un muritor supus greșelii, Acela care a vorbit pentru a-i salva de la ruină. Firii omenești nu-i place să fie muștrată, să primească muștrarea și nici nu este posibil pentru inima omului, neluminată de Duhul lui Dumnezeu, să-și dea seama de necesitatea de a muștra sau de a binecuvânta. Când omul se supune ispitei și se complăce în păcat, mintea lui devine întunecată. Simțul moral este pervertit. Avertizările conștiinței sunt desconsiderate și vocea ei se aude din ce în ce mai slab.” (5 T. 672).

În timp ce mulți mărturisesc a fi copii ai lui Dumnezeu, practică o formă de idolatrie care e mult mai subtilă și distrugătoare a respectului pentru cuvântul lui Dumnezeu. „Fiul omului, oamenii aceștia își poartă idolii în inimă”. (Ezechiel 14:3).

Și totuși, potrivit cuvintelor Mântuitorului, omul nu poate scoate din visteria inimii lui decât ce are în ea.

„Omul bun scoate lucruri bune din visteria bună a inimii lui, dar omul rău scoate lucruri rele din visteria rea a inimii lui”. (Matei 12:35).

Așa că purtarea idolilor în inimă se descoperă prin diferite acțiuni:

comportament, atitudine, mod de alimentație, vestimentație, lectura pe care o preferă, sau, mai nou, site-ul preferat.

De înțeles este faptul că Domnul nu va acoperi nicio dată idolii din inima cuiva, ci El vrea ca aceștia să fie alungați cu desăvârșire, iar inima să devină accesibilă Domnului Isus. „Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu, și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine” (Apoc. 3:20).

Câtă vreme trimisul și se adresează transmițând cuvântul lui Dumnezeu, primește solia! Poate trimisul nu va fi totdeauna un Ilie, un Daniel sau un Pavel. Poate va fi un Iona. De reținut este faptul că acei care au luat aminte la cuvântul lui Iona, au scăpat de pedeapsa vestită, ei fiind apreciați de Dumnezeu.

„Bărbații din Ninive se vor scula alături de neamul acesta în ziua judecății și-l vor osândi; pentru că ei s-au pocăit la propovăduirea lui Iona”. (Matei 12:41).

Analizează încă o dată: cum îți vorbește trimisul!

David Mureșan



Deschis sau închis?

Cum te simți când magazinul, de la care ai nevoie să-ți procuri cele necesare, este închis? Deși o astfel de întâmplare nu este tocmai una plăcută, poate există și alte locuri unde te poți aproviziona. Dar dacă se închide... cerul? Da, este vorba de locul unic din Univers de unde primim, fără să le comandăm sau să plătim pentru ele, binecuvântările de care avem nevoie pentru existență.

„Ilie era un om supus acelorai slăbiciuni ca și noi; și s-a rugat cu stăruință să nu plouă și n-a plouat deloc în țară trei ani și șase luni. Apoi s-a rugat din nou și cerul „a dat ploaie și pământul și-a dat rodul”. (Iacob 5:17,18).

În urma rugăciunii stăruitoare Ilie, un profet al Domnului, a reușit să închidă și apoi să deschidă cerul, pentru locuitorii țării în care trăia. Nu a fost vorba de o răzbunare, nici de un experiment: Ilie avea un scop bine determinat și, neavând altă alternativă pentru salvarea poporului său, a recurs la o soluție extremă.

„Sufletul credincios al lui Ilie era îndurerat. Indignarea lui fusese stârnită și era gelos pentru slava lui Dumnezeu. El a văzut că Israel se arunca se într-o apostazie înfricoșătoare. Iar când și-a readus în minte lucrurile mari pe care Dumnezeu le făcuse pentru ei, a fost copleșit de durere și uimire. Însă toate acestea fuseseră uitate de majoritatea poporului. A mers înaintea Domnului și, cu sufletul sfâșiat de suferință, a intervenit pentru salvarea poporului, dacă era necesar, chiar prin judecăți. S-a rugat lui Dumnezeu să nu dea rouă și ploaie poporului Său nerecunoscă-

tor, comorile cerului, pentru ca Israelul apostaziat să poată privi către dumnezeii lui, către idoli de aur, de lemn și de piatră, către soare, lună și stele, așteptând în zadar ca acestea să ude și să îmbogățească pământul, făcându-l să rodească din belșug. Domnul i-a spus lui Ilie că i-a auzit rugăciunea și că va opri ploaia și roua de la poporul Său până când aveau să se întoarcă la El cu pocăință.” (3 T. 262, 263).

Din ce motive cerul este închis?

„Cerul nu este închis ca să n-asculte rugăciunile fierbinți ale celor neprihăniți. Ilie a fost

un om supus acelorași slăbi-ciuni ca și ale noastre și totuși Domnul l-a auzit și într-un mod evident a răspuns cererilor sale. Singurul motiv al lipsei puterii lui Dumnezeu trebuie să fie găsit în noi înșine. Dacă viața lăuntrică a multora dintre cei ce mărturisesc adevărul ar fi prezentată înaintea lor, ei n-ar mai pretinde că sunt creștini. Ei nu cresc în har. O rugăciune grăbită este înălțată din când în când, dar nu există o adevărată comuniune cu Dumnezeu. Noi trebuie să ne rugăm mai mult dacă vrem să facem progrese în viața divină.” (5 T. 161).

Stăruință în rugăciune

„Slujitorul său îl privi pe Ilie rugându-se. De șase ori se întoarse de la locul de strajă, spunând: nu se vede nimic, nici un semn de ploaie. Dar profetul nu cedă în fața descurajării. El continuă să-și revizuiască viața, pentru a vedea dacă eșuase cumva în a-I da slavă lui Dumnezeu. Își mărturisi păcatele și continuă astfel să-și întristeze sufletul înaintea lui Dumnezeu, în timp ce căuta să observe un indiciu că rugăciunea sa fusese ascultată.

Pe când își cerceta inima, i se părea că el reprezintă tot mai puțin și mai puțin, atât în ochii lui proprii, cât și în cei ai lui Dumnezeu. I se părea că nu era nimic și că Dumnezeu era totul, și când ajunse la punctul de a renunța la eu, în timp ce se prindea de Mântu-

itorul ca singura sa tărie și neprihănire, veni răspunsul”. (Review and Herald, 1891).

Deschiderea cerului

Numai atunci când trăirea noastră va fi asemănătoare cu cea a lui Ilie, rugăciunile noastre vor fi ascultate. Făgăduința ploii abundente a fost dată sub condiția ascultării. Tot la fel a fost ascultată rugăciunea lui Natanael.

„Natanael l-a auzit pe Ioan atunci când acesta arătase spre Mântuitorul, afirmând: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!” Natanael a privit la Isus și a fost dezamăgit de înfățișarea Răscum-părătorului lumii. Se putea ca Cel care era marcat evident de sărăcie să fie Mesia? Isus era un muncitor. El se asemena cu unul dintre muncitorii umili, motiv pentru care Natanael s-a îndepărtat de El. Însă nu și-a format o părere personală hotărâtă în privința lui Isus.

S-a dus și a îngenuncheat sub un smochin, întrebând pe Dumnezeu dacă într-adevăr Acesta este Mesia. În timp ce se afla acolo, a venit Filip și i-a spus: „Noi L-a găsit pe Acela despre care vorbește Moise în Lege, și despre care au scris profeții: pe Isus din Nazaret, fiul lui Iosif”. Cuvântul „Nazaret” i-a trezit din nou necredința și a zis: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?” El era plin de prejudecăți însă Filip nu a căutat să combată aceste prejudecăți ci i-a spus, pur și simplu: „Vino și vezi”. Când s-a apropiat Natanael, Isus a spus: „Iată într-adevăr un israelit în care nu este vicleșug!” Natanael a fost surprins și a zis: „De unde mă cunoști?” Drept răspuns Isus i-a zis: „Mai înainte să te cheme Filip, te-am văzut când erai sub smochin”.

Cât de bine ar fi să mergem și noi sub smochin, ca să cerem de la Dumnezeu să ne



ajute să cunoaștem adevărul! Nu ne va vedea Dumnezeu, așa cum l-a văzut pe Natanael? Natanael a crezut atunci în Domnul și a exclamat: „Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel”. Drept răspuns Isus i-a zis: „Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Lucruri mai mari decât aces-

tea vei vedea”. Apoi i-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că de acum înainte veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu urcând și coborând peste Fiul Omului”. *Materiale* 1888, vol. 2, 39.

Pentru a ne simți ca acasă în cer, trebuie să avem inimile umplute de acest cer, aici. Dumnezeu așteaptă să des-

chidă pentru noi „zăgazurile cerului” pentru a turna asupra noastră belșug de binecuvântări. Ceea ce avem de făcut este doar să dorim lucrul acesta, să simțim că avem nevoie de binecuvântările sale și să fim dispuși să le folosim cu mulțumire.

Székely Stelian Marian



Pentru inima firească „zeii” par un lucru fascinant, curios în același timp, o serie de personaje pe care oamenii le-au inventat în urma temerii, amestecate cu confuzie, pe care o au în fața evenimentelor cu care sunt chemați să se confrunte.

A existat un timp când oamenii de pe întreg pământul dădeau atenție propriilor zei, considerându-i răspunzători pentru dezlănțuirea naturii, pentru producția pământului, pentru prosperitate, în general, pentru viața lor și a familiilor

lor. Ei erau preocupați cu „mulțumirea” acestor puteri supranaturale (cum le considerau) și se străduiau să le aducă ofrande sau să desfășoare anumite ritualuri în cinstea lor, pentru a-i îmblânzi și a le demonstra cât de mult îi onorează.

Poporul lui Dumnezeu a primit instrucțiuni precise cu privire la inexistența unor astfel de personaje și la nejustificarea temerii cu privire la ele. Dorința de a fi ca ceilalți a generat o luptă continuă în inimile oamenilor, mereu și mereu existând tendința ca ei să se lase atrași de astfel de închipuiri sau să-L considere pe Adevăratul Dumnezeu ca pe unul din zei.

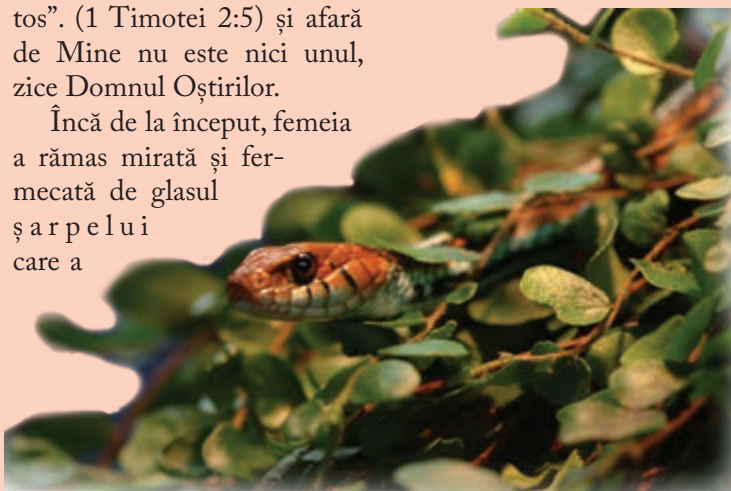
Deși există și astăzi zone ale globului în care oamenii se închină zeilor, înclinația de a urma un astfel mod de închinare, a scăzut considerabil. Să concluzionăm din aceasta că prima poruncă din decalog și-ar fi pierdut valabilitatea, cel puțin pentru majoritatea zonelor civilizate?

Pe plan spiritual „zeu” înseamnă orice lucru care îți reține atenția, timpul, puterea, afecțiunea, chiar investiția valorilor tale prioritare, care poate atrage după sine condamnarea din partea lui Dumnezeu, ca autoritate supremă asupra tuturor lucrurilor. Și oricare ar fi zeul căruia alegi să-i slujești, neglijând închinarea la adevăratul Dumnezeu, te închini de fapt lui Satan.

Prima poruncă din decalog ne atrage însă atenția fiecăruia în mod foarte serios: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine”, iar apostolul Pavel notează în scrisoarea sa: „Căci este un singur Dumnezeu și un singur Mijlocitor între om și Dumnezeu, omul Isus Hris-

tos”. (1 Timotei 2:5) și afară de Mine nu este nici unul, zice Domnul Oștirilor.

Încă de la început, femeia a rămas mirată și fermecată de glasul șarpelui care a



zis: „vei fi ca Dumnezeu” (Geneza 3:5) și a întrezărit deschiderea unei perspective de a ajunge într-o poziție superioară față de cea oferită prin creațiune. Însă nu a fost așa. Când ochii primilor oameni „s-au deschis” și au privit la starea lor au văzut că sunt goi, lipsiți, nu doar de slava lui Dumnezeu, ci plini de rușine, de teamă, de groază, simțăminte pe care ei nu le cunoscuseră până atunci.

Vrăjmășia profetizată de Dumnezeu ca urmând să aibă loc între oameni/biserică și vrăjmaș, cât și blestemul păcatului asupra lumii întregi, reprezintă rezultatul pe care cu toții îl observăm, îl simțim atunci când suntem ispitiți să cădem în neascultare.

Cain și Abel, copiii născuți ai lui Adam, și-au avut fiecare modul lor de închinare, în relația cu Creatorul. Abel a adus o jertfă lui Dumnezeu din oile turmei sale, Cain, din roadele pământului, o jertfă a

propriilor merite (Geneza 4:3). Prin gestul lor ei au dovedit loialitate sau indiferență față de adevăratul Dumnezeu și au ales cărui „zeu” sunt dispuși să slujească: adevăratului Dumnezeu, sau lui Satan.

„Deși văzuse că păcatul aduce cu sine o pagubă nemăsurată, totuși el (Satan) ascunse propria sa mizerie, spre a atrage și pe alții în aceeași soartă. Tot astfel și acum călătorii de lege caută să-și ascundă adevăratul lor caracter. Ei pot susține sus și tare că sunt sfinți, dar mărturisirea lor înaltă nu face decât ca ei să fie niște amăgitori și mai pri-mejdioși. Ei stau de partea lui Satan, căci calcă în picioare legea lui Dumnezeu și amăgesc și pe alții la aceasta, spre propria lor pieire” (P.P. pg. 52).

Chemarea lui Avram, dată de Dumnezeu, de a ieși din casa și din rudenii sa, a avut ca scop despărțirea sa de idolatria existentă în locul acela. „Chiar cei din casa tatălui său,

prin care fusese păstrată cunoștința de Dumnezeu, au cedat în mod treptat influențelor seducătoare din jurul lor; ei "slujeau altor dumnezei" (P.P. cap. *Chemarea lui Avram*).

Părăsirea locului de naștere, a rudelor dragi, poate chiar a posibilităților materiale, a fost lucrul de căpetenie care l-a păstrat pe Avraam aproape de închinarea adevărată și în orice loc își așeza corturile sale, el ridica altarul viului Dumnezeu și se unea cu toți ai casei în adevărata închinare. (Geneza 18:19).

Când poporul Israel a trecut Iordanul pentru a cuceri Canaanul, Domnul le-a spus să nimicească orice lucru, începând de la oameni până la vite, care, prin însușire sau acceptare, ar fi compromis relația lor sfântă ca popor și închinarea la adevăratul Dumnezeu.

Cazul lui Acan rămâne ca o mărturie vie despre faptul că Dumnezeu nu acceptă nici un „lucru ascuns” chiar în mijlocul casei noastre. „Să nu aduci nici un lucru urăcios în casa ta, ca să nu fii nimicit cu desăvârșire, tu și lucrul acela; să-ți fie groază de el, să-ți fie scârbă de el, căci este un lucru blestemat”. (Deut. 7:26).

În ceea ce privește închinarea la alți dumnezei, găsim pe vremea judecătorilor vremuri tulburi, în care uneori „fiecare făcea

ce-i plăcea”, își avea propriii dumnezei, propriii preoți și alte lucruri străine de planul și voința divină.

Chiar șarpele de aramă, făcut de Moise în pustie, a ajuns la un moment dat obiectul de închinare idolatră (2 Regi 18:4), alături de stâlpii idolești, Astartee și înălțimi. Toate acestea, alese de cei mai mulți și îndepărtate de cei mai puțini, au adus mânia lui Dumnezeu asupra unei națiuni întregi. Ghedeon, Ilie, Zedechia, Iehu și alți bărbați, au luptat pentru a distruge aceste lucruri, dar inima firească adesea își urmează propria sa cale.

„Ce bine știi să-ți întocmești căile, când cauți ce iubești; chiar și la nelegiuire te deprinzi” (Ieremia 2:33).

Tot ce căutăm, tot ceea ce alegem, departe de voia și planul lui Dumnezeu, care doar

ne satisface plăcerea, dorința, ne gâdilă firea pământească, reprezintă un alt dumnezeu, o vrăjmășie continuă față de Dumnezeu Cel adevărat.

Satan, prin amăgirile sale, va conduce o lume întreagă să creadă că este ceva normal, logic, să nu asculte doar de Dumnezeu, ci să păstreze o închinare duală. (Cazul samaritenilor care se închinau și lui Dumnezeu și idolilor lor).

Ioan în epistola sa scrie: „Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trece, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac”. (1 Ioan 2:16,17).

Distingem aici trei lucruri de bază pe care le detestă Dumnezeu:

1. Pofta firii pământești
2. Pofta ochilor
3. Lăudăroșia vieții

1. Apostolul Pavel face o enumerare a faptelor firii pământești în Galateni 5:19-21, iar în final concluzionează, referindu-se la cei care fac astfel de fapte: „Nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu”. Chiar și unele lucruri, care în aprecierea noastră par neînsemnate, ne pot despărți de Dumnezeu.

„În timp ce slujitorii lui Dumnezeu dau solia că sfârșitul tuturor lu-



crurilor este aproape, lumea este absorbită ca să caute distracții și plăceri. Există un nesfârșit șir de plăceri care duc la nepăsare față de Dumnezeu și care îi împiedică pe oameni să fie impulsionați de adevărul care este singur, care îi poate salva de nimicirea iminentă.” (P.P. 103, cap. *Potopul*).

2. „Pofta ochilor” i-a condus la păcat pe mulți, de-a lungul timpului. Despre Eva aflăm că „femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit”, motiv pentru care a ales să asculte mai degrabă de amăgitor decât de Dumnezeu. Balaam a fost orbit de darurile primite prin soții lui Balac și a cedat cu ușurință poftelor ochilor, chiar cu riscul neascultării. În caz contrar exemplul lui Moise ne este prezentat ca un caz fericit, el alegând „mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire”. (Evrei 11:25,26).

Numai având privirea îndreptată spre Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, putem rezista în fața tentațiilor care ne întind curse la orice pas. „Ochiul este lumina trupului”, spunea Domnul Hristos. „Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău este plin de lumină, dar dacă ochiul tău

„Când studiezi Scripturile, sunt alarmată pentru starea Israelului lui Dumnezeu din aceste timpuri din urmă. Ei sunt îndemnați să fugă de idolatrie. Mă tem că sunt adormiți și se conformează atât de mult lumii, încât le va fi greu să discearnă cine Îi slujește lui Dumnezeu și cine nu Îi slujește. Distanța dintre Domnul Hristos și poporul Său se mărește, dar se micșorează între acesta și lume.”

(1 T. cap. Puterea exemplului).

este rău, trupul tău este plin de întuneric”. (Matei 6:22,23).

Doar cei care-și vor păstra ochii curați vor putea privi slava Sa pentru veșnicie (Apoc. 22:4). Cunoscând acest amănunt, David a hotărât: „Nu voi pune nimic rău înaintea ochilor mei, urâsc purtarea păcătoșilor, ea nu se va lipi de mine” (Psalmii 101:3).

3. Lăudăroșia sau spiritul de concurență care a cuprins lumea noastră este de asemenea un zeu pe care mulți îl adoră.

Lupta după dobândirea a cât mai multe bunuri materiale, care tind să ne rețină toată atenția, ne distrage privirea de la cerințele Cuvântului lui Dumnezeu, ne răpește timpul prețios care ar trebui dedicat meditației și comuniunii cu Cel Atotputernic, precum și favoarea de a petrece un timp plăcut în mijlocul familiei și bisericii.

Păstrând o relație bună cu Dumnezeu, despărțindu-ne de păcat și de păcătoși (Apoc. 18:4), putem dezvolta un spirit de mulțumire și recu-

noștiță (Filipeni 4:11), stând departe de orice lucru care ne ar depărta de El și căutând totdeauna acele lucruri pe care Însuși Dumnezeu le aprobă: neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea și blândețea.

Când Satan, care „răcnește ca un leu”, ne va provoca să-i aducem închinare, care se cuvine doar Adevăratului Dumnezeu, suntem îndemnați de apostolul Petru să ne împotrivim lui tari în credință, căci „Dumnezeul oricărui har care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa veșnică, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere, vă va face neclintiti”.

Toți cei care Îl sfințesc pe Hristos ca domn în inimile lor vor păstra mereu vie deviza „Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești”. (Matei 4:10), vor aduce și vor păstra adevărata închinare, vor sluji Mielului aici, până în ziua finală și apoi în veșnicie.

Neluțu Dărămuș



Raportul biblic, cu privire la începutul lucrării de evanghelizare a lumii, este pe cât de simplu, pe atât de încurajator. Să pornești la lucru cu numai doisprezece oameni, insuficient instruiți, având ca ideal ducerea soliei unei lumi întregi, pare o încumetare. Și totuși începutul acesta timid a avut ca rezultat transmiterea soliei Evangheliei din generație în generație și din neam în neam, până în zilele noastre.

Nu concluzionăm de aici că planul unei lucrări trebuie să fie totdeauna simplu, modest, bazat pe resurse minime. Alegând să trimită doar doisprezece oameni pentru a duce vestea cea bună în lume,

Domnul Hristos nu făcea altceva decât să valorifice tot ce avea mai bun. Aceștia erau singurii care erau dispuși să se consacre misiunii Sale.

„Priviți această scenă mișcătoare. Priviți maiestatea cerului înconjurată de cei doisprezece pe care i-a ales. Este gata să-i pună deoparte pentru lucrarea lor. Prin aceste unelte slabe, prin Cuvântul și Spiritul Său, El plănuia să așeze mântuirea la îndemâna tuturor.” (*Istoria Faptelor Apostolilor*, pg. 10 – cap. *Instruirea celor doisprezece*).

Secretul biruinței acestor unelte slabe, nu se afla în capacitățile lor ascunse, nebănuite, ci în puterea care urma să se manifeste în disponibili-

tatea lor de a lucra pentru Dumnezeu.

„Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu, și nu de la noi.” (2 Corinteni 4:7).

De ce oamenii?

Folosirea oamenilor pentru lucrarea cu oamenii are aceeași motivație pe care S-a bazat Dumnezeu atunci când a ales să-L trimită în lume pe Fiul Său pentru a-I reprezenta caracterul. Numai Domnul Hristos, Cel care era una cu Tatăl, putea să-L creioneze în modul cel mai fidel unor oameni și numai trăind printre ei, simțind ca și ei, suferind ca și ei.

Îngerii nu s-ar putea apropia îndeajuns de oameni, n-ar putea să le cunoască toate nevoile, n-ar anticipa toate reacțiile lor. Un om, supus aceluiași înclinații și ispite, poate duce solia cu mult mai mult succes. Și Dumnezeu promite călăuzire deplină.

„Dumnezeu ar fi putut vesti adevărul Său prin îngeri fără de păcat, dar nu acesta este planul Său. El a ales ființe omenești, oameni supuși slăbiciunilor, ca unelte pentru înfăptuirea planurilor Sale. Comoara aceasta de mare preț este așezată în vase de lut. Binecuvântările Sale trebuie să fie duse lumii prin oameni. Prin ei, slava Lui urmează să strălucească în întunericul păcatului. Într-o slujire plină de iubire, ei trebuie să întâmpine pe cei păcătoși și în nevoi, și să-i conducă la cruce. Și, în toată lucrarea lor, ei trebuie să atribuie slava, cinstea și lauda Aceluia care este mai presus de toți și deasupra tuturor.” (*Istoria Faptelor Apostolilor*, pg. 330, cap. *Ascultarea soliei*).

Oricine poate fi misionar

„Dumnezeu cere lucrare personală din partea tuturor acelorora căroră le-a încredințat cunoștința adevărului prezent. Nu toți pot merge ca misionari în țări străine. Dar toți pot fi misionari în câmpul intern, în familie și în vecinătatea lor”. (2 T. 49).

„Există câte ceva de lucru pentru fiecare. Fiecare suflet

care aude adevărul trebuie să stea la locul rânduit lui zicând: “Iată-mă, trimite-mă” (Is. 6:8).” 6 T. pg. 49, cap. *Toți să fie lucrători*).

Răspândirea Evangheliei în lume, deși sună ca o poruncă și uneori este percepută ca o datorie, reprezintă o nevoie pe care cei umpluți de dragostea lui Dumnezeu o simt. Atunci când cineva a gustat din bunățatea harului uimitor, nu va putea rămâne tăcut. Prin cuvintele sale, prin faptele sale, prin comportamentul său, el va spune oamenilor vestea cea bună, îndemnându-i să se apropie de Dumnezeu și să trăiască simțământul bucuriei pe care el o experimentează.

„Ucenicii trebuia să meargă ca martori ai lui Hristos, spre a vesti lumii ceea ce au văzut și au auzit de la El. Slujba lor era cea mai importantă slujbă ce a fost încredințată vreodată ființelor omenești, după aceea a lui Hristos. Ei aveau să fie lucrători împreună cu Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor” (*Istoria Faptelor Apostolilor*, pg. 19, cap. *Instruirea celor doisprezece*).

În aceeași măsură în care plinătatea Duhului Sfânt în inimă va avea ca rezultat sensibiliza-

rea inimii semenilor, lipsa acestei puteri îl va face pe misionar incapabil de a obține succes.

„Cel care vrea să-L mărturisească pe Hristos trebuie să-L aibă pe Hristos în el. Nimeni nu poate să dea mai departe ce n-a primit. Ucenicii ar putea să vorbească fluent despre punctele credinței, ar putea să repete cuvintele lui Hristos; dar, dacă nu au o blândețe și o iubire asemănătoare cu ale lui Hristos, ei nu mărturisesc despre El. Un spirit contrar Spiritului lui Hristos Îl tăgăduiește, oricare ar fi cuvintele.” (*Hristos, Lumina Lumii*, pg. 357-358, cap. *Cei dintâi evangheliști*).

Misionar sau tăgăduitor

Avem adesea înclinația să credem că putem trece prin lume neobservați, păstrând pentru noi simțământul plăcut al apartenenței familiei cerești, în care ne considerăm incluși prin făgăduința divină.

Simțământul acesta este însă doar o părere. Orice gest,



orice acțiune, orice tăcere sau indiferență din partea noastră, vorbesc. Nu doar prin exprimare ne putem da pe față trăirile inimii. Așa cum noi ne punem adesea întrebări cu privire la comportamentul altora și încercăm să găsim răspunsuri la implicarea sau neimplicarea lor în anumite acțiuni, la luările de cuvânt sau păstrarea tăcerii, și alții ne analizează fie că vorbim, fie că nu spunem nimic, fie că ne implicăm, fie că rămânem nepăsători.

„Oamenii pot să-L tăgăduiască pe Hristos prin vorbire neînțeleaptă, prin cuvinte neadevurate și lipsite de iubire. Ei pot să-L tăgăduiască atunci când ocolesc datoriile vieții și când urmăresc plăceri vinovate. Pot să-L tăgăduiască printr-o asemănare cu lumea, printr-un comportament lipsit de amabilitate, prin iubirea părerilor personale, prin îndreptă-

țirea de sine, prin cultivarea îndoielilor, prin adăugarea de griji de la alții și prin rămânerea în întuneric. În toate aceste situații, ei declară că Hristos nu este în ei.” (*Hristos, Lumina Lumii*, pg. 357-358, cap. *Cei dintâi evangheliști*).

Putere promisă

„*Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.*” (Fapte 1:8).

„Misiunea slujitorilor lui Hristos este o mare onoare și o însărcinare sfântă: „Cine vă primește pe voi”, zice El, „Mă primește pe Mine, și cine Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine”. Nici o faptă de bună-tate, făcută pentru ei în Numele Lui, nu va rămâne necunoscută și nerăsplătită. În aceeași duioasă recunoaștere, El cuprinde și pe cel mai slab și pe cel mai umil din familia lui Dumnezeu. „Oricine va da de băut numai un pahar de apă rece unuia dintre acești micuți” - cei care sunt ca niște copii în credința lor și în cunoașterea lui Hristos - “în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata.” În Numele lui Hristos, cei doisprezece aleși au mers, la fel

ca El, “să vestească săracilor Evanghelia... să tămăduiască pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiască robilor de război slobozenia și orbilor căpătarea vederii; să dea drumul celor apăsăți și să vestească anul de îndurare al Domnului” (Luca 4:18.19).” (*Hristos, lumina lumii*, pg. 357-358, cap. *Cei dintâi evangheliști*).

Isus se identifică cu fiecare ființă care trăiește pe pământ. Potrivit făgăduinței, nici un gest de bună-tate, amabilitate, dăruire, nu va fi trecut cu vederea. Ba, mai mult, El îl va considera ca fiind făcut Lui Însuși. În caz contrar, nepăsarea, dezinteresul, egoismul, date pe față în relația cu semenii, Îl vor răni pe Fiul lui Dumnezeu ca și cum El Însuși ar fi tratat în acest fel.

Cel care a murit pentru salvarea omenirii și ar fi făcut acest gest chiar și în cazul în care un singur om ar fi ales să beneficieze de sacrificiul Său, va aprecia orice efort al nostru de a veni în ajutorul vreunui dintre semenii. Aceasta este lucrarea la care suntem chemați.

Și dacă Domnul Hristos întârzie să vină, un mod de a grăbi acest eveniment este ca „Evanghelia aceasta a Împărăției” să fie propovăduită în toată lumea, „ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24:14).

Marian Manolache



Termeni în medicină



Motto: "Înțelegi tu ce citești?... Cum aș putea să înțeleg dacă nu mă va călăuzi cineva?" (Fapte 8:30-31).

Medicină clasică, medicină convențională, medicină bazată pe dovezi, alopatic, homeopatie, naturopatie, medicină alternativă și complementară, medicină integrativă, terapii manuale (masaj, reflexoterapie...), hipnoză, acupunctură, aromaterapie, tratamente cu plante medicinale și suplimente dietetice etc.

Probabil că nu mi-ar ajunge o revistă întreagă dacă aș enumera toate metodele terapeutice existente în lumea noastră la ora actuală și probabil mi-ar trebui foarte multe pagini în fiecare revistă pentru a prezenta pe scurt în ce constă fiecare metodă de tratament cunoscută în prezent. Dar nu acesta este scopul articolului de față, ci acela de a limpezi în mintea noastră sensul unor termeni pe care unele persoane îl folosesc adesea fără să înțeleagă ce reprezintă ei de fapt, sau termeni despre care acele persoane au

o înțelegere proprie, diferită de sensul și definițiile pe care le dau dicționarele și care sunt acceptate de specialiștii din domeniul respectiv.

Spre exemplu frecvent termenul *alopat* (medicină alopatică) este folosit ca antonim (opus) al termenului *naturopat* (medicină naturală) și măcar că nici în Biblie, nici în mărturiile Spiritului Profetic nu găsim acest termen, el (termenul *alopat*) este folosit adeseori cu o conotație negativă, uneori această medicină fiind considerată de proveniență diabolică, în contrast cu naturopatia, care este socotită ca fiind de proveniență divină.

Deși, ca popor, dorim să apărăm și să promovăm adevărul și echitatea, se observă adesea printre noi tendința de a încadra în medicina naturistă aproape tot ceea ce nu considerăm alopatic și mulți pun astfel, fără discernământ, în acest sac mare al medicinei naturiste (naturale), laolaltă tra-

tamentele balneofizioterapice, dieta și plantele medicinale, împreună cu bioenergia, yoga, acupunctura, iridodiagnostic, homeopatia, suplimentele dietetice, magnetismul, aromaterapia etc., pur și simplu pentru că nu fac parte din metodele de tratament alopate.

Doresc să accentuez faptul că rostul acestui articol este doar de a limpezi în mintea noastră sensul acestor termeni, pentru a-i folosi apoi corect, conform definițiilor lor general acceptate, indiferent ce opinie am avea noi față de metodele de tratament la care acești termeni se referă.

Medicina clasică, medicina modernă, medicina convențională, medicina bazată pe dovezi - sunt termeni diferiți pentru același tip de medicină. Aceasta este medicina studiată și practică în special în țările din Europa și America de Nord și răspândită în întreaga lume civilizată, inclusiv în regiunile din alte

„Preiubitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine, și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău.” 2 Ioan 3.

continente în care civilizația de tip occidental a pătruns, mai ales în așezările urbane, unde posibilitățile financiare au permis practicarea acestui tip de medicină.

De la originile ei până în secolul XIX, acest tip de medicină nu era deloc „bazată pe dovezi”, dacă ne amintim de emisiile de sânge pentru aproape orice boală și de administrarea unor substanțe chimice, care aveau efecte mai degrabă toxice decât curative. Totuși, dezvoltarea acestui tip de medicină, prin stabilirea corectă a diagnosticului și a cauzei bolilor și apoi orientarea tratamentului în principal pentru înlăturarea cauzei bolii și doar în ultimul rând asupra simptomelor, și succesele care au urmat acestui nou tip de abordare a bolilor și a bolnavilor, au făcut din acest tip de medicină, medicina general acceptată și de încredere pentru majoritatea oamenilor din vremurile în care trăim, mai ales atunci când se confruntă cu boli grave.

În fond, care au fost factorii care au determinat acest progres uriaș, pe care medici-

na clasică l-a făcut în ultimii 200 de ani?

- În primul rând descoperirile științifice ale ultimelor secole și tehnica medicală în progres continuu, care dă posibilitatea unui diagnostic precoce al bolilor (profetul inspirat vorbește despre aceste vremuri în care: „cunoștința va crește” - Daniel 12:4 u.p.);

- În al doilea rând, înțelegerea mecanismului de producere a multor boli în urma unor cercetări științifice riguroase a determinat și descoperirea unor tratamente eficiente.

Eficacitatea acestor tratamente s-a dovedit prin studii comparative a evoluțiilor bolilor pe loturi de persoane, care au primit un anumit medicament, comparativ cu evoluția bolii la persoane, care au primit *placebo* (o substanță inertă din punct de vedere terapeutic, dar care a fost ambalată și administrată sub formă identică cu medicamentul testat). Merită de menționat faptul că foarte multe medicamente (peste jumătate) sunt principii active extrase din plante sau alte produse naturale, care, în urma studiilor efectuate, s-au dovedit eficiente.



Eficacitatea sau ineficacitatea acestor medicamente au fost dovedite astfel în urma analizelor statistice ale rezultatelor.

Onestitatea acestui tip de

medicină este demonstrată prin publicarea și afișarea în prospectul acestor medicamente a efectelor secundare nedorite și a procentelor în care aceste efecte nedorite au apărut în studiile făcute. Citirea unui astfel de prospect de către o persoană neinstruită în domeniul medical o face să se îngrozească, considerând că toate aceste efecte se vor produce în cazul său, dacă va folosi acel medicament. Un medic poate cântări însă avantajele și riscurile folosirii unui medicament, comparative cu avantajele și riscurile nefolosirii lui, și poate da informații clare pacienților, atunci când recomandă sau nu recomandă un anumit tratament.

Totuși și acest tip de medicină are limitele ei. Există o mulțime de necunoscute în legătură cu factorii care determină multe boli și există și mai multe necunoscute în legătură cu posibilitățile de tratament eficiente.

De asemenea acest tip de medicină se adresează în primul rând bolii deja declanșate și mai puțin prevenției.

- În al treilea rând este foarte costisitoare.

- În al patrulea rând nici acest tip de medicină (de altfel nici un tip de medicină omeo-nească) nu poate vindeca pe nimeni de MOARTE.

- În al cincilea rând ea devine din ce în ce mai tehnică și mai rece, adresându-se din ce în ce mai puțin ființei umane

ca întreg, și tot mai mult doar unor componente ale trupului; medicul devine un robot și pacientul, obiect al muncii.

Totuși în domeniile în care există dovezi clare confirmate prin studii, aceste metode de tratament s-au dovedit superioare altor metode de tratament.

Alopatia (medicina alopată) este termenul atribuit medicinei clasice de către întemeietorul homeopatiei, Samuel Hahnemann (1755-1843). Termenul a fost preluat și folosit în sens peiorativ mai târziu de către adepții medicinei alternative), cu referire la acest sistem medical care combate boala, folosind remedii care produc la omul sănătos efecte diferite de simptomele bolii care ar trebui tratată, spre deosebire de homeopatie, ale cărei remedii produc asupra omului sănătos efecte asemănătoare bolii care trebuie tratată.

Ceea ce iese în evidență din aceste afirmații ale întemeietorului homeopatiei este că atât în medicina clasică, cât și în homeopatie, medicii se concentrau în primul rând pe tratarea simptomelor.

Această atitudine era determinată de necunoașterea cauzelor bolilor și evident și de necunoașterea unor tratamente potrivite, care să trateze eficace acele boli.

Având în vedere că tratamentele din medicina clasică erau foarte agresive (de exemplu: emisiile de sânge pentru aproape orice boală, substanțe

chimice toxice, care frecvent ucidau pacienții mai degrabă decât să le ajute) asociată cu lipsa de cunoștințe de igienă și microbiologie, spitalele erau frecvent anticamera morții. De aceea persoanele care nu se tratau deloc cu medicamente sau care refuzau internarea într-un spital, chiar și în cazul unor banale nașteri, erau în mai mare siguranță decât cele ce se internau în spitale. Spre exemplu, înainte de a se descoperi regulile de aseptie și antisepsie, în maternități mureau majoritatea femeilor internate, prin infecții pe care le făceau, ca urmare a folosirii de către medici a instrumentarului nesterilizat.

În spitalele unde se practica doar metode de tratament balneofizioterapice și dietetice sau tratamente homeopaticе, evoluția pacienților era mult mai bună decât în spitalele în care se foloseau acele remedii chimice toxice (mercur, ceanuri etc.).

Deja am fost nevoit să folosesc termenul de *homeopatie* în paragrafele destinate alopatiei, pentru că termenul de *alopatie* nu poate fi înțeles decât atunci când este pus alături de termenul *homeopatie*. Dar pentru o înțelegere mai clară sunt necesare și explicații mai ample.



Homeopatia (întemeiată în anii 1796-1810, de Samuel Hahnemann) este o formă a medicinei alternative în care medicii tratează pacienții cu preparate foarte diluate de substanțe, despre care se crede că produc oamenilor sănătoși efecte similare cu cele determinate de boală, pacienților. Principiul similitudinii (similia similibus curantur = lucrurile asemănătoare tratează lucrurile asemănătoare sau „cui pe cui se scoate”) este principiul fundamental al homeopatiei, care susține că totalitatea simptomelor și semnelor de boală ale unui pacient pot fi vindecate de o substanță capabilă să producă simptome similare unei persoane sănătoase.

Pentru a scădea efectele secundare nedorite ale acestor substanțe se folosesc diluții extreme, care merg până la 10⁻²² (centezimala a 11-a) dintr-o substanță astfel încât, în dozele administrate pacientului în general sub formă de picături, nu mai există nici măcar o moleculă din substanța de la care s-a pornit prepararea medicamentului.

„Preaiubitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine, și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău.” 2 Ioan 3.

Apărătorii actuali ai homeopatiei, în încercarea de a da o tentă științifică metodelor de tratament, susțin că „apa are memorie” și după ce a fost în contact cu o anumită substanță păstrează pe termen lung această energie, pe care o memorează și o transmite pacientului pe care o folosește. Dacă am lua de bună această teorie atunci apa administrată sub formă de picături ar fi eficientă pentru tratarea tuturor bolilor întrucât în decursul veacurilor și mileniilor ea a venit în contact cu probabil toate substanțele existente pe Terra.

Încă o teorie susținută de homeopați este că acea memorare de către solvent al efectului terapeutic se realizează și prin modul de dizolvare și agitare a soluției pentru omogenizare cât și prin transferul unui anumit tip de energie de la preparator asupra soluției, reușind să confere tratamentului homeopat acea putere superioară.

Totuși studiile științifice actuale, efectuate cu remedii homeopatice asupra diferitelor forme de boli, au dovedit că efectul medicamentelor homeopatice nu este mai bun decât *placebo* (substanțele inerte ambalate în mod asemănător).

Deși perioada de mare succes a homeopatiei coincide cu perioada de început a mișcării advente, E.G.White nu are la acest subiect decât

extrem de puține referiri, în general prudente sau chiar de respingere a acestui tip de tratament. În una din scrierile sale ea afirmă că: „a administra doze homeopatice mici pentru aproape orice suferință este împotriva luminii pe care Dumnezeu a dat-o”(2 SM. 282).

Naturopatia (medicina naturopată) este o formă a medicinei alternative, bazată pe credința că organismul posedă o energie specială numită *energie vitală*, care conduce desfășurarea tuturor proceselor funcționale din corpul omenesc (metabolismul, reproducerea, creșterea și adaptarea). Naturopatia susține o abordare holistică (holism = teorie filozofică, care susține că un întreg nu se poate rezuma la suma părților componente și la relațiile dintre aceste părți, ci există încă o forță care nu poate fi cunoscută și măsurată și care acționează, menținând armonia dintre aceste părți componente ale corpului). Ea sprijină tratamentele noninvazive și similar medicinei convenționale încurajează o folosire minimă a chirurgiei și a medicamentelor.

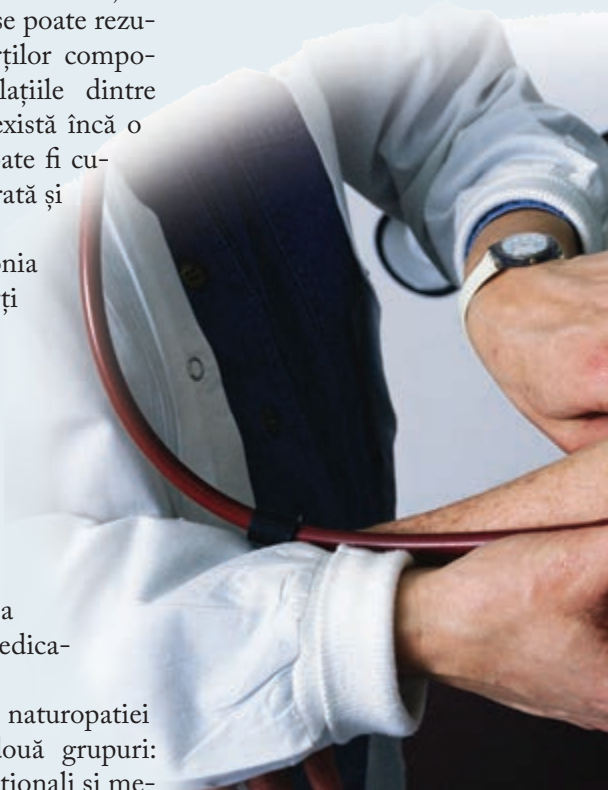
Practicanții naturopatiei se împart în două grupuri: naturopații tradiționali și me-

dicii naturopați. Medicii naturopați aplică principiile naturopatiei în contextul practicilor medicinei convenționale.

Naturopatia cuprinde o mulțime de modalități de tratament, întinzându-se de la tratamentele bazate pe dovezi, până la homeopatie și la practicile oculte pseudoștiințifice.

Practica modernă a naturopatiei își are rădăcinile în mișcarea de tratament natural inițiată în secolul XIX în Europa, având ca personaj principal pe Thomas Allison, care promova o dietă naturală, exercițiile fizice, renunțarea la tutun și evitarea muncii excesive.

În SUA, Benedict Lust (numit și „părintele naturopatiei”), unul dintre ucenicii



monseniorului Sebastian Kneip (din Germania) a definit naturopatia ca o disciplină largă și nu doar o metodă particulară de tratament, incluzând anumite tehnici precum ar fi hidroterapia, tratamentele cu plante medicinale și homeopatia, concomitent cu renunțarea la supraalimentație, ceai, cafea și alcool.

Naturopatia a fost adoptată de mulți chiropracticieni (specialiști care tratează îndeosebi afecțiunile osteoarticulare, prin folosirea anumitor manevre manuale de manipulare a coloanei vertebrale).

Naturopatia se concentrează, pentru tratamente, asupra substanțelor care provin din natură, asupra metodelor mi-

nim invazive și încurajează vindecarea naturală.

Principiile fundamentale ale naturopatiei coincid în parte cu cele ale medicinei convenționale:

- „Primum non nocere” (în primul rând să nu faci rău); aplică cele mai eficiente metode de tratament cu cel mai mic risc pentru pacient.

- Recunoaște, respectă și promovează puterea de auto-vindecare a naturii pe care o deține fiecare ființă umană.

- Identifică și înlătură cauzele îmbolnăvirii mai degrabă decât a elimina sau a suprima simptomele.

- Educă, inspiră o speranță rațională și încurajează auto-responsabilitatea pentru păstrarea sau redobândirea sănătății.

- Tratează fiecare persoană luând în considerare toți factorii și influențele individuale asupra sănătății (tratează persoana ca întreg)

- Susține starea de sănătate punând accentul pe prevenirea bolilor pentru individ, pentru comunitate și pentru întreaga lume (promovarea sănătății este cea mai bună profilaxie)

Naturopații tradiționali nu urmăresc stabilirea unui diagnostic, ci se concentrează

doar asupra schimbărilor stilului de viață în sensul sprijinirii forțelor interioare de vindecare ale corpului.

Medicii naturopați combină cunoștințele medicale de stabilire a diagnosticului cu mijloacele medicinei convenționale moderne, orientând tratamentul naturopat în funcție de diagnosticul stabilit.

Ca metode particulare de tratament incluse în cadrul naturopatiei sunt enumerate: acupunctura, medicina botanică, kinetoterapia, terapia chelatoare pentru ateroscleroză, hidrocolonoterapia (terapie prin clisme), homeopatia, iridologia, analiza părului, hidroterapia, medicina fizică (terapia de manipulare osteoarticulară și a țesuturilor moi), exercițiile fizice, consilierea psihologică, meditația, relaxarea și alte metode de tratare a stresului, măsurile de sănătate publică și igienă, reflexologia, medicina tradițională chineză, imaginația ghidată, terapia prin muzică, tehnica de relaxare prin respirație, yoga, magnetoterapia, bioenergia, rolfing (masajul profund), presopunctura etc.

Unul din principiile pe care trebuie să le ia în considerare orice medic (sau terapeut) în legătură cu tratamentele pe care le recomandă, cât și orice bolnav în legătură cu tratamentele pe care le face, este că metodele numite „naturale” nu sunt în mod obligatoriu mai sigure sau mai efici-



„Preaîmbitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine, și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău.” 2 Ioan 3.

ente decât cele numite „artificiale” sau „sintetice” și că **orice tratament capabil să producă un efect, poate, de asemenea, să aibă și efecte secundare dăunătoare.**

Medicina alternativă este un termen folosit pentru toate metodele de tratament din afara domeniului medicinei convenționale (clasice). Întrucât acest termen pare întrucâtva exclusivist, în sensul că acest tip de medicină ar înlocui în totalitate metodele clasice de tratament (ceea ce nu face în realitate decât în cazuri izolate) s-a introdus termenul de **medicină complementară și alternativă**, care reprezintă totalitatea tratamentelor neconvenționale care se folosesc **pe lângă** tratamentele clasice indicate de medici.

Medicina integrativă este un termen nou care se referă la îmbinarea laolaltă a terapiilor complementare și alternative cu medicina convențională. Scopul ei este de a trata nu doar boala, ci organismul ca întreg: minte, trup și spirit. Tratamentele recomandate de medicina complementară și alternativă nu înlocuiesc îngrijirea medicală convențională, ci sunt utilizate împreună cu tratamentul medical pentru a ameliora starea de sănătate.

Acum, pentru că am lămurit întrucâtva termenii, se ridică o întrebare logică din partea pacientului neinstruit din punct de vedere medical: Ce metodă de tratament să urmez pentru a mă vindeca de boala de care sufăr?

Într-adevăr este extrem de dificil pentru o persoană nevizată să se descurce în hățișul de informații și metode de

tratament pe care terapeuții (mai ales cei naturopati) i le prezintă sub cele mai atrăgătoare culori. Pentru unele forme de tratament numite naturopate, Spiritul Profeției ne dă indicații directe ca să le refuzăm: hipnoza, magnetismul, cunoscut și sub denumirea de mesmerism (o metodă asemănătoare tratamentului cu bio-energie și care are mult de a face cu hipnoza) sunt prezentate lămurit ca metode nerecomandate întrucât prin aceste metode rațiunea pacientului devine stăpânită de mintea unei alte persoane și Dumnezeu nu dorește ca rațiunea unei persoane să fie dominată și condusă de o altă persoană. (Vezi 1 T. 280 și 286).

Dumnezeu însuși nu forțează conștiința nimănui și nu schimbă gândirea nimănui întrucât El a creat pe om ca ființă rațională și, deși ar putea (ar avea forța necesară), nu face acest lucru deoarece dorește ca oamenii să-i slujească de bună voie și nu asemenea unor roboți. De aceea tratamentele bazate pe aceste metode sunt contrare planului Creatorului, care a dorit ca omul să fie o ființă liberă. De fapt aceste metode nu acționează decât asupra simptomelor (asupra senzațiilor simțite de pacienți) și nu asupra cauzelor bolii. De aceea prin aceste tratamente, întrucât nu este înlăturată cauza bolii, boala se agravează, chiar



dacă pentru un timp pacientul se simte ceva mai bine. Mai mult, pacientul devine dependent de relația cu terapeutul, relație pe care trebuie să o reînnoiască prin vizite periodice tot mai frecvente, pentru a-și calma suferința, întreruperea acestei relații fiind însoțită de simptome de sevraj asemănătoare cu cele ale dependenței de droguri.

În legătură cu celelalte metode numite naturiste, cele asociate cu anumite practici idolatre de închinare la zeități păgâne provenite în general din medicina orientală (chineză sau indiană) nu sunt potrivite pentru un creștin care are o altă concepție despre viață și anume cea bazată pe învățăturile Sfintelor Scripturi. Unele dintre aceste practici medicale, cum ar fi acupunctura sau reflexoterapia, s-au dovedit eficiente pentru tratarea unor simptome (trebuie să reținem *simptome* și nu *cauze* ale bolilor), cum ar fi durerea, dar explicația acestor efecte nu este nicidecum influența asupra bolii a acelor principii energetice inerente corpului omenesc, așa cum susține medicina tradițională orientală.

Multe alte tratamente, cum ar fi acele suplimente nutritive, de cele mai multe ori sunt folosite doar companiilor care le produc și celor care le distribuie, și mai puțin pacienților cărora le golesc buz-

narele fără nici un folos pentru sănătatea lor (poate cu singura excepție a cazurilor acelor pacienți care au un anume deficit de vitamine sau minerale).

Dacă urmărim prevenirea bolilor, recomandările și metodele medicinei naturale trebuie să fie prioritare. Dacă avem deja o boală care înrăutățește serios starea de sănătate sau chiar amenință viața, apelați la metodele convenționale, indicate de medic. Rostul tratamentelor complementare este de a completa tratamentele convenționale și nu de a le înlocui. Ele folosesc pentru menținerea unei stări bune de sănătate și pentru ameliorarea unor simptome în stările de boală, cât și pentru creșterea rezistenței organismului în luptă cu boala. Însă pentru precizarea diagnosticului și a cauzei bolii și pentru înlăturarea sursei de îmbolnăvire recomandarea este de a ne baza pe medicina convențională.

Cu siguranță o alimentație sănătoasă, exercițiile fizice, renunțarea la fumat, la cafea, ceai și alcool și ținerea stresului sub control sunt secretele pentru o viață lungă și sănătoasă.

Însă tratamentele convenționale sau cele naturale, care au fost dovedite ca eficiente prin studii pe loturi comparative (medicina bazată pe dovezi), sunt metodele la care trebuie să apelăm în caz de îmbolnăviri. Dacă nici meto-



dele de tratament ale medicinei convenționale nu se adresează cauzei (întrucât nu o cunoaște) tratamentul care se adresează mecanismului patogenetic (mecanism prin care acționează o cauză potențială) poate fi de ajutor temporar. În ce privește tratamentul simptomelor (senzațiilor neplăcute: dureri, greață, astenie...) apelați în primul rând la metodele naturale.

Bibliografie:

E.G.White:

- *Selected Messages*, vol. 2 pag. 282
- *Testimonies* vol.1, pag.280, pag. 286.

- *Dicționar Webster*

- <http://en.wikipedia.org/wiki>
- *Medicina naturistă* - Clinica Mayo, Editura All, 2011

Dr. Răileanu Valerian

Tineri în acțiune Corul Banat



„Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând și Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost străin și M-ați primit; am fost gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să mă vedeți; am fost în închisoare și ați venit pe la mine”.

(Matei 25:34-36).



Mănați de împlinirea acestor versete am ajuns la derularea proiectului „Întâlnire la iesle”, care a început pe 9 noiembrie, 2012, când un grup de tineri ai Bisericii adventiste, Mișcarea de Reformă, adunați din trei județe se întâlneau la Arad pentru tabăra de muzică, tot aici urmând să înceapă și prima repetiție, care anunța derularea proiectului.

Pentru ceilalți, proiectul a început pe 20 decembrie 2012, cu susținerea programului nostru într-un loc în care oamenilor obișnuiei le-ar fi teamă să meargă: Penitenciarul de maximă siguranță, Arad. „Am fost în închisoare și ați venit la Mine”, a răsunat atunci în mințile noastre, când cu bu-

zele și inima slăveam pe Dumnezeu și bucuram inimile celor ce își doreau o a doua șansă, cu imnuri ca: „Aparțin regelui”, „Niște șoapte” etc. Nu este o bucurie să vezi oameni prinși în capcana celui rău, atât fizic, cât și spiritual, dar ne rugăm ca prezența noastră acolo să aducă în inimile lor o licărire de speranță.

Ora 16 a aceleași zile, ne găsea în Lipova, un oraș în care oamenii au ales să fie nepăsători în fața mesajului Evangheliei. Dumnezeu a trimis însă în sală un mic grup de oameni, pentru care a meritat pe deplin să aducem vestea bună că pentru ei s-a născut un Mântuitor. Isus spunea: „Care om dintre voi, dacă are o sută de oi, și pierde

pe una din ele, nu lasă pe celelalte nouazeci și nouă pe islaz, și se duce după cea pierdută, până când o găsește?” Cum puteam noi să nu le slujim și lor cu bucurie, când Isus ar fi venit chiar și numai pentru un singur om?

Ziua pregătirii ne-a adus bucuria de a sluji altor deținuți, ajungând de această dată în Timișoara la Penitenciar. Acolo am găsit o grupă de bărbați, cunosători ai Evangheliei, care ne-au lăsat pe noi să le cunoaștem greșelile prin mărturisirile lor, ca apoi noi să le reamintim de „Bucuria iubirii” lui Dumnezeu, prin poezii și imnuri pline de prezența Celui Sfânt. „Îngerii mii” și „Veniți laolaltă”, au fost unele dintre imnurile prin care Dumnezeu ne-a folosit ca să aducem mângâiere în inimile apăsate de povara păcatului.

În încheierea șederii noastre în Timișoara am împărțit cărți în Piața Operei și în centrul orașului, împreună cu frații Vali Todoran și Ovidiu Cosma. Aici 600 de exemplare ale cărții *Marea Luptă* au ajuns la oameni, ca stele ce pătrund în întunericul nopții, ca făclii pentru noaptea vieții.

Sabatul a venit cu odihna așteptată pentru corul Banat, iar la încheierea acestuia tinerii au mers să viziteze primul azil de bătrâni inclus în program. Aici în camere mici, pline de aerul bolii și al neputinței, cuvintele „am fost bolnav și M-ați vizitat”, au



avut împlinirea, iar micile daruri ce au ajuns la ei, împărțite de tineri, au adus în imaginea noastră oameni ce puteau fi propriii noștri bunici, și nu niște străini.

Ziua întâi a săptămânii a început prin vizitarea celui de al doilea azil de bătrâni, în Arad, unde am văzut oameni care, pentru câteva minute nu au mai fost deloc bătrâni. „Bătrânii vor întineri ca vulturii”, păreau să ne transmită, când, împreună cu noi, au intonat cu voci mult prea ferme

pentru bătrânețile lor, imnul: „O ce veste minunată!”

Cu pași repezi am ajuns spre ultima parte a proiectului nostru. Grupul compus din 34 de coriști ai corului Banat s-a îndreptat spre Pâncota, unde, cu ajutorul lui Dumnezeu, am reușit să ne integrăm în programul de sărbători organizat de primărie. Numărul mare de oameni prezenți în sală ne-a încurajat să anunțăm cu și mai mult zel vestea că avem un Mântuitor, care S-a născut și este viu, pentru noi.



„Ca apa proaspătă pentru un om obosit, așa este o veste bună venită dintr-o țară îndepărtată”. Proverbe 25:25.

Cum în această perioadă tot ce știu oamenii este doar ideea de Crăciun, Dumnezeu a găsit cu cale ca un grup din tinerii noștri să citească istoria Biblică a nașterii Domnului.

Vizita la Pâncota a încheiat programul nostru, dar nu oricum, ci iarăși cu distribuirea de literatură creștină.

Pe toate planurile, cu toate resursele ce Dumnezeu le-a pus în mâinile noastre, cu toți talanții ce ne-au fost încredințați am organizat, susținut și încheiat proiectul „Întâlnire la iesle”.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru protecția oferită în derularea proiectului, pentru bucuria de a duce vestea bună mai departe și pentru dorința



de a lucra toți ca unul singur pentru binele oamenilor. Dorim ca Dumnezeu să facă să rodească semințele ce au fost semănate prin acest proiect și dacă nu aici, în ceruri să avem bucuria de a-i întâlni pe acei

care pe acest pământ L-au primit pe Hristos în inimile lor, ca Mântuitor personal.

“Voluntarii reprezintă IUBIREA în mișcare.”

A consemnat Geta Oana



Botez la Cluj

„Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă.” (Romani 6:4).

Data de 5 august 2012, o zi însorită și caldă, a reprezentat un pas important în viață pentru Emilia, Florin, Cristian, Daniel și Dorin, care au pășit în apa râului Someș, pentru a încheia legământ cu Dumnezeu, prin botez.

A fost o ocazie deosebită, de bucurie, pentru frații din comunitățile Bogdan Vodă, Cluj, Bercu Nou, care au ales să participe la acest eveniment, pentru a fi martori la decizia tinerilor de a renunța, la această lume cu dorințele și plăcerile ei trecătoare, și a accepta, în fața tuturor celor prezenți la această sărbătoare, cât și în fața Universului, să fie copii ai lui Dumnezeu.

Dorim ca Dumnezeu să-i binecuvânteze din abundență cu putere și înțelepciune ca să rămână fermi de partea principiilor adevărului, chiar și atunci când valurile învolburate ale acestei lumi vor lovi în clădirea caracterului lor, să fie niște vase de cinste în familia bisericii

din care fac parte și de asemenea exemple demne de urmat pentru cei care zac în întunericul acestei lumi.

Fie ca prin harul lui Dumnezeu acești tineri să poată fi

biruitori în această viață, iar apoi, în numărul celor mântuiți să poată intona acea cântare de biruință pe Marea de Cristal.

A consemnat **Ghiță Ulici**



„Ca apa proaspătă pentru un om obosit, așa este o veste bună venită dintr-o țară îndepărtată”. Proverbe 25:25.

Conferința Ardealul de Sud

Tabără de tineret la Porumbacu

În perioada 21-23 septembrie 2012, Campusul AZSMR de la Porumbacu a găzduit Tabăra de tineret a Conferinței Ardealul de Sud cu tema „Tineri învingători” având ca motto textul din Psalmi 20:5: “Atunci noi ne vom bucura de biruința ta, și vom flutura steagul în Numele Dumnezeului nostru.”

Deschiderea taberei a avut loc vineri la ora 19, după care a urmat un timp de discuții, momente în care am avut ocazia să identificăm lucrurile din viața noastră asupra cărora avem nevoie să obținem biruința și să ne cunoaștem mai bine unii pe alții. Pe lângă participarea tinerilor din Conferința Ardealul de Sud ne-am bucurat de prezența câtorva tineri din alte conferințe.

Din studiul “Reconfigurarea-ți traseul” susținut de fr. Cristian Paulescu am reținut următoarele aspecte:

- Nevoia stabilirii a ce anume e important pentru tine;
- Nevoia realizării unui program zilnic, prin care să putem avea un control deplin asupra timpului;

- Nevoia Reconfigurării vieții, prin acordarea încrederii depline în Dumnezeu;

- Nevoia disponibilității de a ne schimba direcția în drumul vieții;

- Nevoia de a-L asculta pe Dumnezeu în fiecare moment, și a ne compara permanent viața cu cerințele Sale.

La programul de după-amiază, ocupanții fiecărei camere, au pregătit un moment de laudă, constând din poezii, prezentări, experiențe, cuvinte de încurajare, legate de tema taberei. De asemenea, a fost susținută, de către sora Irina Iancu, o prezentare despre sistemul imunitar. S-a făcut o paralelă între acesta și viața spirituală. Din punct de vedere fizic, Dumnezeu ne-a înzestrat cu un sistem imunitar puternic. Și în partea spiritua-

lă avem un sistem imunitar bine stabilit, acesta fiind Planul de Mântuire, prin care ne este asigurată biruința asupra păcatului.

Duminică dimineața am încercat să ne stabilim niște ținte concrete pentru viitor. Astfel, am hotărât că orice schimbare începe cu rugăciune, stabilind ca până la următoarea tabără să ne rugăm unii pentru alții, zilnic, la ora 22. Tot împreună vom studia Evanghelia după Ioan și vom memora fiecare 5 versete la alegere din această carte.

Mulțumim Domnului și pentru timpul frumos petrecut în natură și dorim ca acest început să ne ajute să ne apropiem mai mult de Dumnezeu, astfel încât să fim biruitori în lupta cu păcatul.

„Prin puterea lui Dumnezeu, combinată cu efortul uman, putem obține o victorie glorioasă.[...] Dumnezeu are resurse de putere despre care noi încă nu știm nimic și ne va aproviziona cu ele când vom avea nevoie. Dar efortul nostru trebuie să se contopească cu cel divin. Intelectul nostru, simțurile noastre, toată puterea ființei noastre trebuie chemate pentru a fi exersate... Dacă ne vom ridica la vremea potrivită și ne vom închina ca niște oameni care-și așteaptă stăpânul, dacă ne vom lupta să biruim fiecare defect din caracterul nostru, Dumnezeu ne va da lumină, putere și ajutor ceresc.” (Solii pentru tineret pag. 9).

Tabără de tineret la Sovata

Tinerii din Conferința Ardealul de Sud au hotărât, împreună cu îndrumătorii Adriana Crăcea și Cristian Rădoiaș, să petreacă 3 zile însozite de toamnă (16-18 noiembrie) la Sovata.

Tema aleasă pentru studiul realizat cu ocazia acestei întruniri a fost „Transformare totală”, iar versetul călăuzitor, a fost cel din Ioan 17:17: „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul”.

În urma studiilor din Evanghelia după Ioan, am concluzionat, în cadrul discuțiilor libere, următoarele aspecte esențiale, legate de această evanghelie:

- relația apropiată a ucenicului preaiubit cu Isus, preaiubit nu pentru că iubea cel mai mult, ci pentru că primea dragostea oferită.

- evanghelie filosofică cu răspunsuri filosofice, totuși exprimate simplu și pe înțelesul oricui.

- exprimă adevăruri profunde: dragoste, slobozenie, Dumnezeuire, adevăr, mântuire, întrupare.

- nenumărate făgăduințe: Ioan 14:27: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte”; Ioan 8:12: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va um-

bla în întuneric, ci va avea lumina vieții”;

Ioan 14:4: „Știți unde Mă duc și știți și calea într-acolo”.

- o evanghelie a întâlnirilor, centrată pe oameni: întâlnirea cu Nicodim, femeia din Samaria, Lazăr, femeia prinsă în adulter și alte detalii care nu sunt menționate în celelalte evanghelii.

Revenind la tema întâlnirii noastre „Transformare totală”, fratele Radu Ioniță a dezvoltat-o pe parcursul celor câteva zile petrecute împreună, concluzionând că nu e suficientă o modificare sau o îmbunătățire a vechii vieți, ci e nevoie de o totală transformare a firii.

Întrebarea care se ridică din prezentarea acestui subiect este următoarea: Și chiar dacă am vrea, putem noi să ne

schimbăm singuri? Răspunsul categoric este NU. Tendința umană este să se străduiască să obțină cu bani, prin fapte proprii, ceea ce Isus ne oferă fără plată.

Iubirea Lui ne atrage către Sine. Dacă nu ne împotrivim acestei atracții, vom fi conduși la piciorul crucii, plini de pocăință pentru păcatele care L-au răstignit pe Mântuitorul. După aceea, Duhul lui Dumnezeu produce prin credință o nouă viață în suflet. Gândurile și dorințele sunt aduse în ascultare de voința lui Hristos.



„Ca apa proaspătă pentru un om obosit, așa este o veste bună venită dintr-o țară îndepărtată”. Proverbe 25:25.

Inima și mintea sunt create din nou, după chipul Aceluia care lucrează în noi ca să-Și supună totul. Apoi se scrie Legea lui Dumnezeu în minte și inimă și

putem zice împreună cu Hristos: „Îmi place să fac voia Ta, Dumnezeule” (Ps. 40:8).” (*Hristos, lumina lumii*, cap. *Ni-codim*).



Prin harul și mila Sa, Domnul Isus poate produce schimbări atât de uimitoare în inima omului, încât pentru Satan și pentru toată confederația răului, aceasta este o fortăreață de necucerit, un mister de neînțeles. Cu toții ne dorim ca aceste schimbări să se producă și în viața noastră.

Sâmbăta la prânz am ieșit cu toții la o plimbare prin Sovata, împărțind pliante trecătorilor. Duminica am profitat de ocazie și am vizitat salina Praid, care a răsunat de cântecele de laudă aduse la adresa lui Dumnezeu.

TABĂRĂ DE COPII

La sfârșit de semestru, și început de vacanță, în perioada 21-23 decembrie 2012, Departamentul de Tineret al Conferinței Ardealul de Sud a organizat la Făgăraș o tabără de copii sub genericul „S-a născut în Betleem”.

Au participat aproximativ 18 copii, cu vârsta între 6 și 14

ani. Ei au fost împărțiți în 2 grupe, fiecare învățând, în funcție de specificul vârstei, despre originea păgână a Crăciunului și obiceiurile acestuia, despre ceea ce s-a întâmplat în realitate la nașterea Mântuitorului și profețiile făcute și împlinite cu privire la acest eveniment.

De asemenea s-a subliniat faptul că fiecare are nevoie de

o „întâlnire cu Divinitatea”. Domnul Isus nu S-a născut doar cândva, acum aproximativ 2000 de ani ci, dacă I se permite, El dorește să Se nască zilnic în inimile fiecăruia, fie copilăș, fie adult.

*Departamentul de tineret
Conferința Ardealul de Sud*



Seminare de familie



3 februarie 2013, Bucov - Seminar de familie

„El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor”, a fost tema dezbătută în cadrul unor seminarii de familie, ținute în mai multe zone ale țării, ocazie în care părinții și copiii au avut posibilitatea să stabilească împreună problemele cu care se confruntă, precum și soluții pentru menținerea și, după caz, refacerea, relației dintre ei.

Nevoia de unitate în biserică implică nevoia refacerii unității familiilor.

În calitate de părinți este timpul să ne revizuiam atitudinea față de copiii noștri, identificând greșelile făcute, implorând iertare pentru acestea și găsind soluții pentru îndreptarea lor.

La rândul lor copiii sunt chemați să se apropie de părinții lor, înțelegând că aceștia sunt cei care-i iubesc și le doresc doar binele, ei fiind cei mai în măsură să le ofere sfaturi, nu pentru că le-ar fi superiori din punct de vedere intelectual, ci pentru că au o experiență vastă, câștigată prin biruințe și eșecuri.



Grup de tineri, membri ai fanfarei din Brăila, Conferința Muntenia

(continuare din nr. anterior)

"Experiențele" îmbracă haine de oraș

Unchiul avea într-adevăr o casă mare, mare de tot. Avea o mică fabrică de prelucrare a lemnului unde lucra cu măiestrie tot felul de obiecte din lemn și avea o soție frumoasă, prezentabilă, ca o doamnă din înalta societate.

Pe lângă casă, familia aveau o grădină bogată și multe animale - o mulțime de treburi, deci; așa că fata era bine venită în casa lor. Dar ea era învățată să muncească și nu se plânga de asta. În doar câteva zile știa foarte bine ce are de făcut. Din zori și până-n noapte făcea curățenie, gătea mâncare, plivea grădina, hrănea animalele și dacă era nevoie îl ajuta și pe unchiul în atelier. Seara cădea de oboseală și abia aștepta să se așeze pentru odihnă, dar nu totdeauna o putea face repede.

„Marinico”, o strigă unchiul într-o seară. „Este trecut de 11 și mătușa n-a venit încă acasă. Du-te și vezi unde este.”

„Unde s-o caut, unchiule? întrebă fata nedumerită. „Nu prea cunosc orașul, nu știu încotro a apucat-o.”

„Du-te pe strada asta în sus, pe malul apei”, îi explică el. „Mergi așa cam 2 km până ajungi la un pod. Treci peste el, și vezi că acolo în stânga este o casă mare. Pe scări în jos e o cafenea. Tu ocolește

casa și intră prin spate într-o curte. Acolo sunt niște scări ce duc sus și vezi cum poți da de ea.”

Fata se făcu nevăzută în noapte. Inima îi bătea cu putere. Îi era frică. Îi era frig; dar era vară. Era cald. De ce îi era frig? Mâinile se făceau din ce în ce mai reci. Picioarele oboșite îi tremurau. Apa se rostogolea în dreapta drumului peste pietrele de munte clipocind în noapte. De o parte și de alta a orașului munții își înălțau silueta învăluită în mister spre cerul întunecat. Lumina lunii apărea și dispărea printre copacii pădurii ce împodobeau crestele. Ajunse la pod. Trecu apa. Privi în stânga. Casa despre care-i spusese unchiul era învăluită în întuneric. Doar cafeneaua era slab luminată. Se apropie cu sfială. Privi în jos pe fereastra semiluminată a cafenelei. Acolo era voie bună, fum de țigară, halbe cu bere. Își strecură privirea printre sticla ferestrei să observe clienții. Mătușa nu părea a fi printre ei. Tremura tot mai tare. De frică. De frig. Ocoli clădirea. Intră într-o curte întunecoasă. Se apropie de o ușă deschisă. Făcu primul pas. Un șir de scări lung din lemn. Întuneric. Urcă primele trepte. Liniște de mormânt. Își continuă urcarea. Ajunse sus: un pridvor lung din lemn. Nimeni. Se hotărî să coboare. Jos, o întâmpină un bărbat. Tresări.

„Ce cauți aici?” o întrebă el cu autoritate. „O caut pe mă-

tușa mea”, spuse fata cu sfială, bălbâindu-se. Își ridică privirea spre el. Era un polițist.

„Fetițo, tu știi ce fel de casă este asta? Tu știi cât e de periculos pentru tine să vii aici?”

„O caut pe mătușa”, repetă fata. „M-a trimis unchiul s-o aduc acasă. Unchiul meu este cel cu fabrica de tâmplărie de la capătul orașului.” - îl lămurii ea dintr-o răsufare.

„Așteaptă aici!” îi ordonă polițistul și urcă scările grăbit. Se întoarse în aproximativ 5 minute cu mătușa. În spate cobora un bărbat care trecu pe lângă ele și intră în cafenea. Fata o luă pe mătușa de braț. Mirosea a băutură. Încet și cu răbdare, cu vorbe bune, căci asprimea sau reproșurile nu i s-ar fi potrivit și nici n-ar fi condus la vreun rezultat, se îndreptară spre casă.

Aceasta a fost prima dată când a condus-o de la „casa de randevu” unde își avea mătușa întâlnirile cu amantii. N-a durat, însă mult, căci l-a părăsit definitiv pe unchiu, iar Marinica a rămas cu toată gospodăria, mai puțin cu plimbarea nocturnă regulată până la casa de după pod.

La scurt timp unchiul s-a recăsătorit și a adus în casă o altă gospodină împreună cu cele două fiice ale ei. Fetele nu cunoscuseră viața grea ca și Marinica. Erau alintate și pretențioase întocmai ca fata babei din povestea lui Ion Creangă, doar că erau două, nu una. Dar Marinica știa să

îndure, să muncească și să-și ascundă nemulțumirile oricâteori se simțea nedreptățită.

Căsătoria

Mihai era un băiat simplu. Era înalt, drăguț, bine făcut. Mai mult, era magazioner la CFR, un serviciu bun pentru vremurile acelea de lipsuri. S-au căsătorit simplu și au avut parte de pace în cămin. Pace, pentru că Mihai era om bun. Nu bea, nu fuma, nu se purta rău cu ea, doar că nu-i prea plăcea munca, sau, poate chiar, nu era vina lui. Se pare că o fărâmbă din boala psihică a familiei o moștenise și el. Bine că avea măcar un serviciu, un salariu. În rest mânca și se așeza în fața geamului cu mâinile la spate. Nu se plictisea niciodată. Se legăna așa ore în șir când pe un picior, când pe altul și din când în când își informa soția care nu-și vedea capul de treburi: „Vecinul de peste drum și-a cumpărat lemne”, „Doamna de alături a spălat covoarele” și înșira așa multe alte „știri” de cartier.

La scurt timp după căsătorie s-au mutat împreună la Câmpulung Moldovenesc unde Marinica s-a angajat femeie de serviciu la primărie. Avea deja doi copii, dar după orele de muncă căuta să găsească un plus de venit. Încetul cu încetul oamenii au început s-o „descopere” și tot mai mulți: primarul, activiști de partid, profesori și alte personalități ale orașului se îmbul-

zeau s-o programeze pentru menaj și mâncare. Alerga din zori până-n seară și nimeni nu știa câte îndura ea în fiecare casă. Dar știa să le poarte pe toate și sufletul îi era mereu plin de pace. Așa era ea. Așa o crease Dumnezeu sau poate așa o formaseră greutățile vieții. Nu știa să se vaite, nu știa să-și spună păsurile, și totuși, greutățile ce o împresurau nu erau mai puține decât ale noastre. După ce-și termina treaba în primărie era trimisă acasă de primar sau la vreunul dintre activiștii de partid să gătească, să facă curățenie și tot ce mai trebuia. I se spunea doar numărul de persoane pentru care trebuia să pregătească bucatele: 10, sau 12 sau câte erau. Și cum la casele mari e multă neglijență, de regulă, când era zorul mai mare și butelia de la aragaz se termina. Îl suna pe tovarășul primar și-i spunea care-i necazul. „Trimit imediat pe paznic s-o schimbe” – îi promitea el cu promptitudine, dar timpul se scurgea, minutele treceau și paznicul nu apărea. Marinica frământa aluatul și în timp ce-l lăsa la crescut, lua butelia, o pune în cărucior și adunându-și puterile mergea singură la centrul de schimbat. Se întorcea și se zorea cu gătit când apărea, în sfârșit, paznicul.

„Am schimbat-o eu!”, spunea ea fără reproș.

„Vai” se tânguia omul. „Să nu afle tovarășul primar. Eu m-am abătut oleacă să iau un

pahar de rachiu și am întârziat!” Și primarul n-a aflat niciodată, iar cei ce se mirau de hărnicia ei nu știau că ea făcea cu mult mai mult decât cunoșteau ei.

La mesele pregătite de ea au mâncat oameni mari: activiști de partid de la județ și de la București, Alexandra Găinușă, secretara CC în zona Bucovinei pe atunci, Emil Bobu ce coordona lucrările la drumul dintre Câmpulung Moldovenesc și Rădăuți și mulți alții ce-și făceau drum spre Bucovina, poate chiar pentru a mânca bine.

O lecție pentru doamna profesoară

Doamna profesoară a angajat-o pe Marinica două zile pe săptămână. După amiaza trebuia să vină la ea acasă să gătească, să facă curat sau să spele rufe.

Lăcrămioara, fetița profesoarei, o iubea mult pe tanti Marinica. La cei 11 ani ai ei, o sorbea din ochi când îi povestea ceva în bucătărie în timp ce curăța zarzavatul. Își începuse doar de câteva săptămâni slujba în casa lor când, într-o zi, profesoara le-a găsit în bucătărie preparând mâncare și povestind cu voie bună. Și-a dezbrăcat pardesiul, l-a așezat în hol pe cuier și a început să-și așeze cumpărăturile pe raftul din cămară.

Fata a ieșit pentru câteva clipe, a mers în dormitor, s-a întors, a ieșit în hol, a luat ceva din buzunarul mamei, a intrat

„Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; și răurile nu te vor îneca, dacă vei merge prin foc, nu te va arde, și flacăra nu te va aprinde.” Isaia 43:2.

din nou în dormitor apoi și-a cerut voie să iasă puțin în oraș. Mama a acceptat, iar ea a rămas să-și facă treburile alături de tanti Marinica.

După mai bine de o jumătate de oră, fata se întorsese deja din oraș și mâncarea era aproape gata. „Vai”, spune profesoara, am uitat să cumpăr vanilie pentru prăjituri. Mă duc repede la magazinul din colț. Își luă pardesiul din cuier, dar înainte de a ieși pe ușă se întoarse încruntată: „Banii mei! Erau aici în buzunar 100 de lei. I-am avut când am venit în casă. Nu i-ai luat dumneata?” – se adresă ea slujnicei.

Tanti Marinica simți cum îi îngheață sângele în vene, dar știa să-și păstreze calmul. „Nu, doamnă, eu nu i-am luat!” – spuse ea plină de pace.

„Lăcrămioara”, strigă mama pe fica ei. „Ai luat tu banii din buzunarul meu?”

„Nuuuu, eu nu!” răspunse fica indignată pentru că fusese deranjată. Profesoara se întorse mâniosă spre servitoare:

„Uite, ce este. Eu nu te cunosc pe dumneata prea bine. Eu am avut aici bani și nimeni n-a fost în casă. Cine i-a putut lua?”

„Nu, doamnă, nu i-am luat eu. Eu am stat tot timpul în bucătărie.” – spuse femeia cu același calm ca mai înainte.

Oh, cum ar fi spus tot ceea ce știa: cum o văzuse pe fată umblând în buzunar înainte de a ieși în oraș! Dar trebuia să procedeze cu înțelepciune. Dacă ar fi spus acum totul, n-ar

fi fost crezută. Fata n-ar fi recunoscut. Era nevoie de tact dacă vroia să-și dovedească nevinovăția.

Doamna bombănea indignată prin casă. Se tot minuna cu voce tare unde i-au dispărut banii și că n-ar fi putut bănuși pe nimeni altcineva, iar femeia învinuită își continua (numai ea știe cum) treaba în bucătărie.

Așeză prăjiturile în tavă și le puse în cuptor. Curăță masa, spală vasul de frământat, cuțitele, sucitorul; le șterse și le puse cu grijă în dulap. Mătură podeaua și o șterse cu o cârpă umedă. Ar fi plâns, ar fi strigat că e nevinovată, dar n-ar fi crezut-o nimeni. Nu putea face nimic decât să înalțe rugăciuni la Dumnezeu pentru înțelepciune.

Curând casa începu să miroase delicios. Prăjiturile erau pe sfârșite. Gata. Chiar s-au copt. Le scoase pe o planșetă și începu să le ungă cu un sirop de zahăr.

„Sunt gata prăjiturile, tanti Marinica?” întrebă fetița năpustindu-se în bucătărie. Mama ei era acolo făcându-și și ea de lucru îmbufnată pentru incidentul petrecut.

„Da, Lăcrămioara”, răspunse cu bunătate tanti Marinica. „Sunt gata. Numai puțin să se răcorească și te servesc. Dar până atunci stai aici lângă mine să mai povestim puțin.”

„O, da! Îmi place să-mi povestești!” răspunse fata și se așeză pe scaunul de lângă masă.

„Știi, Lăcrămioara, tu ești singura fetiță la mama ta. Și uite ce multe prăjituri mi-a cerut mama să-ți fac pentru că ea te iubește. Tu ești fetița ei și tot ce este al ei este și al tău. Tu poți avea tot ce vrei din casa asta, iar mama îți dă și bani dacă ai nevoie. Tu trebuie doar să-i spui că vrei să cumperi ceva.” Fata o privea cu ochii ei mari și îi asculta cu plăcere vocea melodioasă, așa că tanti Marinica își făcu curaj și întrebă cu același ton plin de pace: „Nu-i așa că mai înainte tu ai luat banii din buzunarul mamei?” „Dacă i-ai fi cerut mamei, ea ți-ar fi dat”, încheie ea.

„Hmm”, se mofturi fata, „daaa`... ceee!?” lungi ea cuvintele cu alintătură în glas. „Vroiam ciocolaaată!”

Mama rămase fără cuvinte. Tresări. Fața i se înroși. Era gata să reacționeze plină de nervi, dar prinsese firul „lecției” acestei femei atât de simple, atât de înțeleaptă, și se stăpâni. Încercă să-și revină. Îi ceru fetei să meargă în camera ei. Se întoarse către femeia blajină și plină de pace și-i vorbi cu recunoștință:

„Eu sunt profesoară, sunt și mamă, dar astăzi am învățat o lecție mare. N-aș fi știut niciodată cum să scot adevărul la iveală în felul acesta. N-am cunoscut tactul și înțelepciunea pe care mi le-ai arătat dumneata astăzi.”

Tanti Marinica biruise. Își dovedise nevinovăția.

Sfatul mamei

Când zbuciumul politic s-a mai liniștit, și-a putut vizita mama acolo, în satul ei natal. Era bătrână, dar plină de speranță. Se bucura să-și vadă fata după mai bine de 30 de ani.

„Am să-ți spun ceva”, îi vorbea ea curând după bucuria întâlnirii. „La noi în sat au venit niște oameni temători de Dumnezeu. Se adună în case, se roagă și laudă pe Dumnezeu prin cântări, iar eu nu mai merg la biserica din sat. Mă rog cu ei. Se numesc nazari-neni și încearcă să trăiască ca și Isus din Nazaret. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a descoperit adevărul acesta, iar tu să nu-L părăsești pe Dumnezeu. Să te rogi Lui. Să nu te închini la icoane, doar la Dumnezeu. Eu atât am cunoscut. Poate voi muri curând, dar ție poate că Dumnezeu să-ți descopere mai multe. Să primești tot ce-ți va arăta El.”

Cuvintele ei au urmărit-o pe Marinica până când Dumnezeu a condus-o încetul cu încetul să cunoască mai mult și tot mai mult din adevărul Cuvântului Său.

Într-adevăr, ea a trecut discret prin viață, fără să-și facă remarcate calitățile și nici să-și impună punctele de vedere. Era totdeauna gata să se neglijeze pe ea, să cedeze în favoarea altora. Nu știa să se impună. O singură dată a decis, însă, o schimbare majoră, diferită de a celorlalți, și aceasta a fost

atunci când s-a hotărât să încheie legământ cu Dumnezeu ce o purtase în grija Sa în anii grei de trudă și de lipsuri. A primit botezul în iulie 1984 la Bragadiru, lângă București, unde venise pentru o operație de varice, dar cu planul și recomandarea pentru botez stabilite deja pentru că așa erau vremurile atunci și bucuria legământului cu Dumnezeu nu putea fi încă împărtășită cu oricine. După botez a compus un mic poem, așa cum se pricepea ea, căci așa își exprima mereu mulțumirile și recunoștința inimii ei.

*„A fost o zi frumoasă și strălucitoare,
Când s-a-ngropat în valuri tot
ce-am făcut sub soare.
Domnul Isus m-a ușurat, mi-a
dat să port din cruce,
In acea zi frumoasă la opt și
cinci minute.*

*Cu toții bucuroși am pornit prin
verdeată
Și toți cântam în cor că au salvat
o viață.
Iar îngerul cel bun al Domnului
Isus
Solia zbură bucuros s-o ducă-n
jos și-n sus.*

*Frații erau veseli și nu-ncetau să
cânte
Ei n-aveau nici o frică. De ce să
se-nspăimânte?
Îndat-au mers pe plai cele două
surori
Și mi-au adus în dar un buchet
de flori.*

*Îl voi păstra cu dragoste și știu
Când l-am primit și Cine le-a
nflorit.
Când am ajuns la locul de-nchinat
Cu toți am mulțumit Tatălui
Ceresc
Ce ne-a creat.”*

Dacă s-ar fi adunat mai multe amănunte din viața acestei femei înțelepte, pline de Duhul lui Dumnezeu din toată ființa ei s-ar putea scrie o carte, dar cel mai important lucru este că discret și cu înțelepciune ea a reușit să descopere adevărul Cuvântului lui Dumnezeu și altora, așa încât în 1990 a primit botezul și fiica ei mai mare, Miuța, iar în 2006 soțul acesteia, ginerele ei.

Credința pe care o îmbrățișase cu atâta dragoste i-a dat mai multă putere să rămână devotată în slujba altora, să înfrunte cu mai mult curaj greutățile vieții. Puținele clipe în care cunoscuții și-au luat timp să asculte cu răbdare cum își depăna istoria vieții le putea sluji ca lecție de înțelepciune, din care puteau observa câtă dragoste și răbdare o caracteriza.

Avea întotdeauna un cuvânt de încurajare pentru copiii și nepoții ei, pentru vecinii cu problemele lor, pentru Mariana, vecina din blocul de vis a vis care, în disperarea ei, încurajată de bătrâna blajină a renunțat la planul de a-și curma viața, atunci când soțul o pără-

„Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; și râurile nu te vor îneca, dacă vei merge prin foc, nu te va arde, și flacăra nu te va aprinde.” Isaia 43:2.

sise și-o lăsase în casă cu nimic altceva decât cu cei trei copii. Și pentru câți alții n-a fost ea o oază de curaj și nădejde! Vom afla poate în veșnicie!

Și totuși, viața i-a fost crudă, dar n-a murmurat nici o clipă. La adânci bătrâneți, trecută de 75 de ani, când ar fi meritat puțină tihnă a fost nevoită să-și adune toată ființa, să simtă că depinde în continuare de puteri îndoite de la Dumnezeu pentru a-și îngriji cu aceeași dragoste, bunătate și răbdare ca în tinerețe aproape un deceniu soțul orb și imobilizat la pat.

S-a stins din viață la 85 de ani, la mai puțin de un an după moartea soțului, dar a lăsat în urmă doar amintirile plăcute ale vieții ei devotate în slujba tuturor. Fără murmur, fără cârtire, ea a trecut prin viață împărțind în stânga și în dreapta din darurile spirituale pe care le moștenise de la Dumnezeu ca fiică a Sa.

Un ultim omagiu din partea celor ce au cunoscut-o pe tanti Marinica sau Ceacăru Maria.

„S-a stins din viață mama cartierului” – așa se exprima ieri cineva care venise s-o vadă pe tanti Marinica în neființă. S-a dus ca o umbră ce a trecut printre noi blajină, plăcută, plină de pace. Abia acum și-a găsit odihna mult dorită o viață întreagă. Neajunsurile, necazurile și zbuciumul vieții i-au fost

nelipsite încă din copilărie, dar a știut să le înfrunte prin sacrificiu și dăruire de sine. Mulți dintre noi am cunoscut-o ca pe o persoană răbdătoare, gata la orice pas de sacrificiu. Avea putere să uite necazurile și nevoile ei personale și să împartă la toți o vorbă bună, plină de curaj și înțelepciune. Este cineva care a avut în viață un conflict cu tanti Marinica? A jignit ea pe cineva vreodată? Greu de crezut. Fără să lase jos crucea greutăților personale a știut să împartă la toți cei de lângă ea speranță, nădejde, putere să se ridice. Și toate acestea numai prin puterea lui Dumnezeu care o întărise și în care își pusese toată încrederea. A dus o viață de sacrificiu, de lepădare de sine. Nu a cunoscut egoismul, ci dăruirea în slujba altora a caracterizat-o până la adânci bătrâneți.

Acum a lăsat în urmă doar o amintire plăcută a vieții ei devotate în slujba tuturor. Fără murmur, fără cârtire, ea a trecut prin viață împărțind în stânga și în dreapta din darurile spirituale cu care o înzestraseră Dumnezeu. A fost o persoană cunoscută doar într-un cerc restrâns. Nu a căutat să-și facă remarcabile calitățile și nici nu și-a impus puncte diferite de vedere. O singură dată a decis să aleagă o schimbare majoră în viață și aceasta atunci când s-a hotărât să-I slujească lui Dumnezeu într-



un alt mod de cum înțelesese de până atunci, dar acest lucru nu a împiedicat-o să rămână la fel de devotată în slujba celorlalți, ci i-a dat putere să înfrunte cu mai mult curaj greutățile vieții. Puținele clipe în care ne-am luat timp să ascultăm cu răbdare cum își depăna istoria vieții ne-a putut ajuta să înțelegem câtă înțelepciune, câtă dragoste și răbdare o caracteriza. Să nu uităm sfaturile ei inteligente. Să păstrăm o adâncă prețuire a celei ce a fost mama, bunica, vecina sau sora noastră de credință și să ne rugăm lui Dumnezeu ca urmându-i exemplul să o putem revedea la ziua răsplătirii finale, căci faptele ei o urmează în vecie.

Sfârșit

„Ferice de acum de morții care mor în Domnul!” Apoc. 14:13.

Iuga Dina

A văzut lumina zilei în data de 18.07.1958 în localitatea Vicovul de Sus, în familia Mleşniță Gheorghe și Lidia, unde a crescut împreună cu alți 5 frați. După absolvirea cursurilor primare, în localitatea natală, a lucrat împreună cu părinții la munca câmpului, și a fost un ajutor de nădejde în îngrijirea fraților mai mici.

În anul 1975 s-a căsătorit cu Iuga Mircea și s-a stabilit în localitatea Hodoni, în familia soțului. După nașterea primelor două fete, Lidia și Corina, s-au mutat în localitatea Barateaz.

În anul 1982 sora Dina a început să-l caute pe Dumnezeu, preocuparea ei fiind o provocare și pentru familie. Nici soțul ei nu a rămas indiferent față de acest subiect și amândoi au început să studieze cuvântul lui Dumnezeu. Li s-au mai născut alți șapte copii, unul dintre ei decedând însă la vârsta de doar 10 luni. Prin intermediul unei broșuri, intitulată „Ziua aproape uitată”, familia Iuga a aflat un adevăr măreț, cel referitor la respectarea adevăratei zile de odihnă. O grupă de misionari din localitatea Satu Mare a vizitat localitatea și prezența lor a fost o ocazie de o mai profundă cercetare a acestui subiect. În urma discuțiilor și studiului, familia Iuga a luat decizie de a primi adevărul pe care Dumnezeu li l-a descoperit și în anul 1999 s-au atașat Mișcării de Reformă a AZȘ.

În urmă cu doi ani în corpul sorei Dina au apărut primele semne de suferință, boală care s-a agravat producându-i decesul în data de 21 decembrie 2012.

Fie ca Dumnezeu să-i asculte rugăciunile fierbinți prin care își exprima dorința sinceră ca întreaga familie să-L respecte pe Cel care ne-a creat și răscumpărat și să aleagă să meargă pe drumul cel drept. Dorim ca în dimineața învierii să o cunoaștem îndeaproape pe cea care a fost sora Dina Iuga, și să ne bucurăm împreună o veșnicie.

Bejan Dumitru



Fratele Bejan Dumitru s-a născut în localitatea Beliu, în data de 2 mai 1933, în familia lui Alexandru și Ecaterina Bejan, fiind unul din cei 6 copii ai familiei.

Din tinerețe a ales să-I slujească lui Dumnezeu, alăturându-se celor care așteaptă a doua venire a Domnului Hristos.

În anul 1958 s-a căsătorit cu Livia, cu care a avut o căsnicie binecuvântată, timp de 54 de ani. În 1962 Dumnezeu le-a dăruit o fiică, pe Rodica și în 1983 un „fiu”, în persoana lui Petrică, soțul ficei lor.

Amabilitatea, dărnicia, spiritul ospitalier, sunt doar câteva din caracteristicile ce conturează portretul fr. Dumitru, în cei 79 de ani ai vieții sale pe acest pământ.

Și-a încheiat viața de pe acest pământ în data de 28 decembrie 2012, despărțindu-se cu greu de cei dragi, dar cu speranța că într-o zi se vor întâlni pentru a nu se mai despărți vreodată.

Acum când Dumnezeu l-a chemat la odihnă credem că El va însemna locul unde-și va petrece timpul scurt de repaus, pentru ca la ziua învierii, îngerul care i-a vegheat întreaga viață, să-l salute binevoitor, urându-i *bun venit* în Noua Împărăție.



Colțul copiilor

Când ne este greu...

Întorcându-se de la școală într-o zi caldă de vară, Ioana se simțea epuizată. Avusese o zi grea, iar acum, ghiozdanul îi atârna în spate de parcă ar fi fost plin cu pietre.

- M-am săturat de școală, îi spuse ea mamei, în loc de salut.

Mama o privi mirată și așteptă să afle motivul nemulțumirii și descurajării fetei. Văzând că ea nu-i dă alte lămuriri, se interesă:

- S-a întâmplat ceva deosebit?

- Nu, răspunse fata supărată. Dar e greu. În fiecare zi să mergi la școală cu un ghiozdan de o tonă și să mai și înveți și iar să înveți...

- M-am gândit că ai putea renunța la școală, spuse mama, după ce Ioana se înviorase cu apă rece și era mai liniștită.

- Chiar?! se miră fata.

- Da, există și treburi pe care le poți face, fără să înveți așa de mult.

- Ce vrei să spui?

- Ai putea rămâne acasă, în grădină este destul de lucru și am putea să cumpărăm și o vacă pe care să o îngrijești.

Fata o privi mirată.

- Cum, să stau acasă și să muncesc în grădină sau să fac curat în grajd?

- Da, spuse mama, încercând să nu zâmbească.

Ioana se gândi o clipă, apoi spuse:

- Decât așa, mai bine e la școală. Acolo totul este curat, nu stau în soare, decât în drum spre casă, și nici nu trebuie să depun prea mult efort.

Dragi copii, poate fiecare dintre voi ați fost, cel puțin o dată în viață, în situația Ioanei. Și cu toții suntem de acord că uneori aveți mult de lucru. Totuși greutățile sunt potrivite cu vârsta. Unui copil nu i se cere să pregătească hrană pentru întreaga familie, nici să îngrijească singur o grădină de zarzavat. Totuși el are responsabilitățile lui de care trebuie să se achite cu conștiință.

Așa cum tata nu se vaită că trebuie să meargă zilnic la servici, nici mama nu se plânge toată ziua, înșirând multele treburi pe care le are de făcut, nici voi n-ar trebui să vă plângeți și mai ales să vă descurajați și să tindeți să renunțați.

Viața este mult mai ușoară dacă suntem încrezători, evitând autocompătimirea și văicărelile.

Oamenii care au reușit în viață, care au realizat lucruri mărețe, nu au fost nici mai inteligenți, nici mai puternici decât mulți dintre voi. Secretul stă în voință, în perseverență. Nu renunțați! Atunci când vi se pare că aveți de rezolvat probleme grele, nu priviți asupra lor cu o zi înaintea, imaginându-vă cât de dificil va fi să le rezolvați. De multe ori un lucru este mult mai simplu decât îl anticipăm noi.

Și mai presus de toate, obișnuți-vă să-I cereți ajutor lui Dumnezeu. El este gata să vă răspundă cererilor voastre și, cu sprijinul Lui, veți fi în stare să faceți lucruri mari.

Succes!

